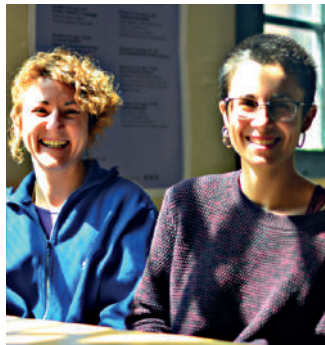

MALARRASSA

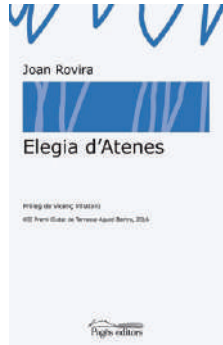
El periòdic independent i gratuït de Terrassa

La Tija

**Editorial
independent,
cooperativa i
feminista**

MÓN COOPERATIU 16

Joan Rovira

**Elegia d'Atenes,
Premi de Poesia
Agustí Bartrà
2016**

CULTURA 22

Jaume Sisa

**"Hauríem de
prendre vacances
de nosaltres
mateixos"**

CULTURA 21

IES Monserrat Roig i Comunitat Educativa, no a l'ampliació de línies

SOCIETAT 11

Anul·len 43 convenis d'empreses multiservei

TREBALL 12

Terrassa fa front comú en defensa de l'autonomia municipal

POLÍTICA 9

L'Economia Solidària i el Comerç Just prenen el protagonisme

→ Terrassa, entre els 32 consistoris de la Xarxa de Municipis de l'Economia Social i Solidària **PÀGINA 9**

→ AlterNativa3, 25 anys promovent el Comerç Just **PÀGINA 13**

→ Masia Ca n'Oliveró, agroecologia en un entorn molt urbanitzat **PÀGINA 17**

Assemblea Favt 2017

→ En defensa dels drets socials sense exclusió

→ AV Can Palet de Vista Alegre, amb problemes amb els accessos al barri

SOCIETAT 213

BiTer, per un canvi del transport, del model urbà i de la societat

SOCIETAT 15

> AV Can Palet de Vista Alegre

Els accessos al barri, l'assignatura pendent

La millora de la connexió d'autobús i vigilar els vertits il·legals són les altres reivindicacions urgents

Pep Valenzuela

En el límit geogràfic i funcional de la ciutat, el barri de Can Palet de Vista Alegre (CPV), l'antic Sosiego, camí d'Ullastrell i Martorell, no aconsegueix ser un barri plenament integrat a la ciutat quan ja no és tampoc la urbanització o zona de petits terrenys i cultius pel cap de setmana.

Amb poc més de tres mesos, la nova junta de l'associació veïnal del barri treballa per fer realitat el «full de ruta» que decidí l'assemblea anual de sòcies, el passat mes de febrer. Una junta renovada i rejuenida que, en certa forma, agafa el relleu de l'anterior, posant cara i mostrant el nou perfil d'habitants. Tot i que els problemes importants d'aquesta part de la ciutat s'arrossegueu fa molt de temps.

Allò més greu i preocupant són els accessos a la urbanització. L'antic camí d'Ullastrell, la via més directa per accedir, és un antic sender de muntanya sense asfaltar, amb una pendent considerable, quasi impracticable per al trànsit quotidià de connexió amb la ciutat. Així, l'únic accés viable és una sortida molt perillosa de la carretera de Martorell, la C-243c, en el mateix punt on hi ha instal·lada una benzina; una via que, segons dades citades pels membres de la junta, «és una de les carreteres més transitades de tota Catalunya, amb 21.000 vehicles per dia».

Fa dècades que la població del barri demana la construcció d'una rotonda, la «famosa rotonda», sense resultats. La carretera és responsabilitat de la Generalitat de Catalunya; però això, aparentment, només ha servit de justificació a l'ajuntament de Terrassa per a no fer res. Al menys fins el moment. En Domingo Galán, un dels primers habitants del lloc, recorda haver retret en Pere Navarro, encara alcalde de Terrassa, que no feien la rotonda perquè «la gent que vivim aquí som gent treballadora, si això fos Matadepera ja l'haurien fet».

La segona qüestió urgent és la brutícia en les rodalies del barri. L'emplaçament i la manca d'urbanització ade-

quada sembla convertir alguns punts en espais fàcils per descarregar tota mena de escombraries i deixalles il·legals, explica en Raül Jiménez, president de la junta i veí des de fa 5 anys. «Hi ha varis punts conflictius, molt conflictius que necessitem millorar», afirma.

Finalment, el tercer i també inajornable problema és el del transport públic. La connexió amb el centre de la ciutat, la fa un autobús de dilluns a divendres entre 7:30 i 19:30, amb freqüència d'una hora. Això, immediatament, planteja un problema pels nens i joves, que per anar a escola han de baixar molt d'hora, mentre que a la tarda no es poden despistar ni una mica perquè l'últim arriba al barri a les 19:30h, o sigui que s'ha d'agafar a la Rambla al menys una mitja hora abans.

Raül, encara i viure fa només 5 anys, coneix bé alguna història del barri per relacions familiars, i sap de què parla quan diu que les reivindicacions que es plantegen «són reivindicacions històriques totes». En aquestes darreres setmanes, l'AV ha presentat a l'ajuntament una proposta de recorregut de l'autobús, de manera que faci millor servei per al conjunt, explica en Dani, i que «ja seria més un bus de ciutat i no d'urbanització».

Aquesta proposta de transport forma part d'un pla que, en general, es podria dir de connexió amb la ciutat. Raül explica que estan participant en diversos tallers i convocatòries de l'Ajuntament, sobre mobilitat, participació, escombraries i altres, «perquè pensem que hem de col·laborar tots, és un tema de ciutat també».

Així, afegeix en Dani, responsable de relacions institucionals i veí des de fa poc més d'una any, han fet ja 3 propostes de millora del Districte 4, «perquè no ens preocupa només el barri, estem fent propostes per tot els districtes», i una de les propostes és per millora el camí vell d'Ullastrell, perquè sigui més fàcil l'accés per a tothom, «perquè, al final, això és molt maco, tenim unes vistes molt maques, això és natura, boscos, creiem que la gent de Terrassa ho ha de veure, ho ha de gaudir».

■ Dani Utgés, Raül Jiménez, de la junta de l'AV, i Domingo Galán, veí històric del barri.

PV

Les masies i la 'ciutat jardí'

Per entendre bé la problemàtica al barri cal tenir en compte que el llavors dit Sosiego, ara CPV, era una urbanització de caps de setmana, explica en Daniel Utgés, un jove membre de la nova junta i responsable de relacions institucionals. «Però això ja no és així», assegura, «podem dir que més del 80% de la gent (unes 1.400 persones) hi viu sempre. Tanmateix, encara tenim els serveis d'urbanització de cap de setmana, i això és quelcom que ara com a junta intentarem resoldre».

Aquesta característica de zona de segona residència, de fet, sembla venir de lluny. Raül, l'actual president de la junta, cita un document de 1933 que preveia aquesta urbanització com a «ciutat jardí». Domingo, que actualment no està actiu a la junta, però saluda amb entusiasme el canvi, recorda que coneixia tothom, uns 10, que es va començar a instal·lar al lloc al final dels 70, i que regularitzar la urbanització va ser complicat. «L'ajuntament va posar moltes dificultats», declara, «i volia que vengués, però la gent no volia». Finalment, hi va haver acord.

Durant els anys 80 la gent que vivia en aquesta zona, identificada com el Sosiego, tot i estar en els terrenys que havien format la vella masia de Can Palet de Vista Alegre, formà una associació de propietaris. La creació, o conversió d'aquesta entitat en associació veïnal es va produir el 1990. En aquests anys, recorda en Domingo la votació sobre el canvi de nom. Ell afirma que els van forçar perquè «hi havia a Madrid una urbanització amb el mateix

nom». I diu «forçar» tot recordant la votació proposada per l'ajuntament: de 12 persones membres, 10 votaren no al canvi de nom, 2 a favor. Però es va canviar.

Un document del Ministerio de Fomento espanyol, de 1991, parla d'un barri format per «viviendas de una planta o dos situadas en medio de un bosque de relieve muy accidentado. En su origen, se abrieron calles, se parceló y se empezó a edificar sin las infraestructuras básicas (la urbanización se ha acabado recientemente). Eran viviendas en general de segunda residencia, con una construcción muy sencilla. En la actualidad se está convirtiendo en una zona de primera residencia, y algunas viviendas se están transformando en construcciones de un lujo mayor, pero que aún conviven con algunas de las casi barracas originales. (...) Es un área considerado tradicionalmente como popular y muy aislado y alejado del centro».

En Dani, enginyer i programador de software per a eficiència energètica qui en poc temps s'ha fet molt del barri, confirma algunes d'aquestes afirmacions: «Ha estat bastant deixada la urbanització», però en línia amb el que planteja en Domingo, no creu que sigui casualitat, «hi ha polítiques i polítiques». Però està també convençut que la marxa es demostra caminant, i per això el pla de treball de l'AV, que inclou molta conversa i treball amb l'ajuntament.

Nova junta, noves energies

La nova junta (a la foto) hi ha 12 persones, la majoria noves i joves, amb una mitjana d'edat de 40 anys, disposada, com apuntava en Dani, a resoldre problemes, començant pel que consideren «oblit» per part de Terrassa d'aquesta zona. «Volem que terrassa ens tracti com un barri més, amb tots els serveis, i pensem que això li dona vida també a Terrassa».

Amb 78 persones sòcies, normalment en representació de nucli familiar, d'uns 600 habitatges, les membres de la junta s'organitzen en 6 àrees de treball o responsabilitat: dinamització social, activitats del casal i festes, relacions institucionals, administració i oficina, gent jove i gent gran.

La junta té un pla de treball general amb els punts principals assenyalats, al temps que cada grup té el seu propi. El de comunicació amb la gent de barri, emfasitza en Dani, és molt important,

«volem treure la gent al carrer i que això torni a ser com en els 90, companyonia i més relacions i solidaritat, per això estem». La de gent jove està preparant el casal d'estiu i un projecte d'esplai els caps de setmana. I la gent gran està cridant les persones jubilades a trobar-se al casal i fer activitats.

La junta elabora també una memòria històrica del barri, estan demanant i recollint documents gràfics i altres. Pensen en una exposició per finals d'any o principis del 2018. Part de la connexió amb la ciutat, és el pla de relacions amb entitats, com ara la Favt, de la qual han entrat a formar part aquest darrer mes. Mantenen converses amb l'associació per la bicicleta de Terrassa, el BifTer, i una part d'aquesta relació té a veure amb l'Anella Verda, part de la qual és el citat camí vell d'Ullastrell. I al juliol, conviden tothom a participar a la festa major, i gaudir de les vistes.

Favt: pla de treball 2017, per la 'defensa dels drets humans i socials de tothom'

■ L'assemblea 2017 de la Favt es va celebrar a la sala d'actes del centre cívic Montserrat Roig

PV

Pep Valenzuela

La proposta presentada pel president de la junta, en Ramon Clariana, planteja amb molta claredat l'horitzó de treball i objectiu general de l'acció veïnal: «ser elements bàsics per a la defensa dels drets humans i socials de totes les persones, per a la promoció d'una adequada participació ciutadana, de foment del civisme i de la cohesió social». Per a concretar això, afegí, cal a Terrassa un «moviment veïnal fort i unit, capaç d'anar-se renovant i de treballar conjuntament amb altres entitats i institucions que comparteixin els nostres

valors a nivell de barri i de ciutat».

Amb aquest objectiu general, amb el pla de treball aprovat, la Favt es planteja com a element fonamental pel proper curs, «desenvolupar i consolidar un Projecte potent d'Informació, Comunicació i Transparència dirigit a les Associacions de Veïns i ciutadania en general, que ha de ser clau per a una imprescindible renovació generacional i de gènere en les Associacions de Veïns i consegüentment en la Junta de la FAVT».

Juntament amb això i «no menys important», cal «completar el treball, que ja s'està fent, de Reforma dels Estatuts

de l'entitat amb la finalitat d'aconseguir un millor funcionament dels òrgans de gestió», l'aprovació de la qual s'hauria de fer en una assemblea extraordinària abans d'acabar aquest 2017.

Entrant als detalls, la Favt considera necessari consolidar i ampliar la representativitat i pluralitat assolides en els darrers anys, «fruit del treball que s'ha anat realitzant per les juntes anteriors». La relació entre les entitats federades ha de ser més «dinàmica i operativa», ampliant-se en la mida del possible a les associacions no federades, cercant la trobada de totes per «tractar, debatre i desenvolupar propostes sobre temes d'interès general de la ciutat, especial-

ment d'àmbit veïnal i social, i així mateix recolzar projectes, objectius o línies d'actuació (...) que siguin comunes a diversos barris o que siguin d'interès general».

Paral·lelament, com es dedueix coherentment de l'objectiu principal, es fa necessari «obrir-se a altres sectors socials o entitats que intervinguin en objectius d'interès general, sempre que comparteixin valors i idees que concorren amb els de la Favt», començant, és clar, per la ja citada defensa dels drets humans i socials de totes les persones. En aquest sentit, podria ser una experiència de referència el fructuós acord de treball conjunt que la federació veïnal desenvolupa amb l'associació Prou Barreres!, de persones amb funcionalitats diverses, o també la participació en l'Espai Drets Socials.

Encara hi ha l'actuació amb les administracions públiques, especialment amb l'Ajuntament de Terrassa, amb el qual la Favt signa un Conveni anual, participant en les comissions i taules de treball municipals (entorn a 20) que estimen convenient i procurant que en els projectes que puguin desenvolupar «es tingui en compte la deguda participació de la Favt i entitats veïnals».

Finalment, en el mateix nivell la Favt participa també en plataformes ciutadanes diverses, com la Taula de l'Aigua, el citat Espai per la Defensa dels Drets Humans i Socials, la Plataforma en Defensa de la Sanitat Pública (PDSP) i el Consell d'Entitats d'Acció Social. A més del consegüent compromís amb la Confederació d'Associacions Veïnals de Catalunya.

Any intens, balanç positiu

Es va celebrar l'assemblea ordinària de la Federació d'Associacions Veïnals de Terrassa (FAVT), el passat dissabte 21 de maig, en ambient de tranquil·litat. Relativament sorprenent si hom té en compte el paper real d'activisme i lluita que vénen realitzant en diferents espais i conflictes de la ciutat, molt importants alguns i amb molta repercussió mediàtica, com és el cas de la coneguda com a «lluïta per l'aigua» o el del procés entorn a l'elecció de la sindicatura de greuges municipal.

Aquesta intervenció en pràctica tots els temes de ciutat, de vegades amb posicions discordants amb el govern local i alguns dels poders fàctics (Mina, CECOT i altres), ha creat polèmica i debat interns, fins i tot intervencions agres (el president de la junta ha estat víctima d'insults en el seu perfil en les xarxes socials).

Però, res d'això ha arribat a l'assemblea. Sens dubte, una de les virtuts de la junta directiva ha estat la seva capacitat integradora, oberta, dialogant, al temps que ferma i decidida en els temes acordats. I això és incontestable. Al temps que, per les mateixes o properes raons, qui ha discordat no ha tingut ni força moral ni capacitat per articular i proposar res alternatiu.

La part menys èpica, d'aquesta tranquil·litat, és que denota també una manca de participació que és prou

preocupant, per més que tingui quelcom d'històrica o endèmica; i així es reflectí tant en la pròpia memòria i proposta d'acció de la junta com en el conjunt de les intervencions al plenary, en el qual participaren una quinzena de representants d'associacions (el nombre d'entitats federades era de 26, avui ja 28), o sigui poc més de la meitat.

La memòria de treball del 2016 és un relat sorprenent pel volum d'activitat (participació en quasi 30 comissions i consells municipals, taules i plataformes ciutadanes), que no inclou, òbviament, la de cada una de les associacions federades pel seu compte. El que mostra, lluny de la imatge relativament estesa d'entitats envellides i inoperants o dedicades només o quasi a les festes majors, un moviment ciutadà que intervé, debat, es mobilitza, opina, proposa i, en definitiva, aconsegueix portar ser veu, com a mínim, d'una bona part dels barris.

Lluny de qualsevol actitud d'autocomplaença, el balanç va incloure una apreciació crítica també amb un cert «voluntarisme» per part d'alguns dels membres de la Junta, que tot i garantint presència en comissions i consells varis, no poden però assegurar el seguiment en condicions i possibilitats de donar resposta adequada.

Associacionisme veïnal, nous temps

Dolores Lledó

Vicepresidenta 1ª de la Favt

Molt podem debatre sobre quines són les causes de la menor implicació de les dones i joves en les associacions de veïns i, com a vas comunicant, en la FAVT. Segurament, si ho mirem amb lupa, podríem fer un llistat llarg i ampli amb molts tipus de raons, ja siguin personals, laborals, ideològiques... La diagnosi és clara, les solucions, més complicades d'implementar, realment.

Com dic, tot allò que succeeix en les associacions veïnals té el seu reflex en la Federació. Fa uns dies, vam celebrar la nostra preceptiva assemblea general ordinària, per donar comptes de la gestió portada a terme al llarg de l'any 2016, així com el Pla de Treball per a aquest 2017. L'any 2016 va ser un any llarg i complicat i ple de canvis, tant a nivell de gestió com de junta, amb noves incorporacions en els càrrecs.

En aquest sentit, crec que és el moment de ressaltar que, després d'uns anys de predomini masculí en els càrrecs executius (presidència, vicepresidència, secretaria i tresoreria), vam començar a girar aquesta tendència incloent, primer, una dona com a secretaria; i l'any passat, canviant aquesta secretaria per vicepresidència 1ª.

Aquesta és la segona part a la què fa referència el títol, nous temps, noves persones, noves idees. Sí, això ha de ser la base del canvi que hem d'entomar, i fins i tot liderar des de la FAVT, perquè només amb l'exemple farem que la resta d'associacions veïnals cre-

guin en el canvi, que tot s'ha de dir, serà dur i costós.

El canvi ja està venint, en ple segle XXI. Hem de canviar estructures que, fins ara, han fet molt bé la seva feina, reforçant el paper de l'associacionisme com a eina ciutadana per reivindicar millores en la nostra ciutat, els nostres barris i el nostre dia a dia, però que a dia d'avui, en una societat cada vegada més tecnològica i més canviant, precisa d'una nova forma de veure i de fer.

Nova forma de veure i de fer amb noves persones, dones i gent jove que revitalitzin aquestes estructures i aportin força i altres visions, noves idees amb empena, també des del feminisme. Les dones han de portar els propers canvis, hem de reivindicar el nostre lloc en aquesta societat tan marcadament patriarcal, estimem-nos i valorem-nos i potenciem el nostre paper en cada una de les nostres associacions

(com ja s'està fent en moltes d'elles, inclosa la meua, l'AV Les Carbone-lles), així com en la FAVT.

Personalment, sempre he defensat el paper de la dona en les institucions, sense menystenir la labor feta pels nostres companys. Però hem de fer pas cap al futur i més visualització a les dones i als joves, fer una Federació més oberta i col·laborativa, transparent, diversa i, perquè no, transversal, perquè segur que si obrim les portes als nous temps, a noves persones i noves idees, des de la diversitat d'idees, de gènere, de pensament i d'acció, veurem créixer de nou les nostres associacions. I aquesta és, crec jo, la nostra feina de futur.

Lluitem perquè la propera generació de l'associacionisme tingui una participació molt més important de dones i joves, si volem trencar amb el passat. Jo estic en aquesta lluita, i tu?

Vine a la Vall de Ribes!

Senderisme. Esquí. Trekking. BTT

Alberg de Bruguera Cal Nuri

Per a grups fins a 30 persones

234 € grup/nit. Ús exclusiu

Descomptes especials

+ info: 937364722

info@einacooperativa.coop

www.albergdebruguera.cat

l'eina
COOPERATIVA

Manifest del 1r aniversari de Quart Creixent

Gran jornada de debats, música i confraternització al Parc Sant Jordi, el 28 de maig passat

- Les ties sou unes ràncies que no voleu foliar! (rància). - "Va i li baixo les calces i em trobo amb el felpudo allà, vaia marron" (marrana)

- La tia salta i em diu que no me la vol xupar. (estreta). - Les ties sou tope complicades, en serio. (complicada)

- És una guerra, cada nit de festa es lia amb un o dos de diferents. I a sobre, tant nois com noies. (guarria)

- Bé doncs, em podria dir quan va començar la seva sexualitat? Si és clar, em refereixo al sexe amb penetració, a què sinó? (has de foliar!)

- Perquè plores, tens la regla? (dèbil/ inestable). - Vaia culazoo!!! (culazo)

- Ah i no et poses tampax? llavors com fas esport tia? (superwoman)

- Has de ser polida, per favor, un altre cop m'has tacat els llençols!! Quin fàstic... (marrana). - Però aviam, tu tens cony o tens polla? (home o dona?)

- Em deixaràs així?!! (estreta). - Ja estàs de mal humor... segur que tens la regla! (pesada). - Tranqui, que jo controlo. (exagerada)

I així, poc a poc i amb el pes de cada dia, es va configurant una closca que no ens deixa ser, que no ens deixa veure-hi més enllà d'aquesta. Una closca que ens apreta, que fa mal, que costa de trencar, que ens condiciona, i que no ens deixa l'espai que necessitem per ser com volem ser, per ser qui volem ser.

I soles no tenim, a vegades, la valentia i el coratge per enfrontar-nos a trencar-la, però juntes, la lluita per trencar-la pren sentit.

És per això que ara fa un any i mig ens trobàvem en una terrasseta del vapor ventalló, entre birretes, somriures i una mica de nervis per veure que naixeria d'aquell inicial fil de correus electrònics. Les cares d'emoció i aquell neguit de dúiem totes, ja ens avisava de que allò començava a prendre forma d'una manera o altra.

I així ha sigut com a través de les inquietuds d'unes i altres ens hem organitzat col·lectivament per debatre, reflexionar i treballar per tal

de plantar cara a l'estructura heteropatriarcal que pretén mantenir-nos silenciades, invisibilitzades i obedients, que ens imposa models i rols de com ser home o dona, sense permetre altres opcions. Ens aixequem contra tota forma de violència que vivim les dones en el nostre dia a dia, des de les actituds masclistes més quotidianes als feminicidis. Ens aixequem també contra el capitalisme, per ser un sistema d'exploació lligat al patriarcat; ambdós, causants de la divisió sexual del treball i la desvalorització del treball reproductiu i de cures.

Creiem en la importància de les cures com a eix de la nostra praxis feminista, posant per davant la vida i no la productivitat. Perquè volem pensar-nos des dels afectes, des de la potència dels sabers més ancestrals, des d'aquelles petites coses que esdevenen simples i revolucionaries alhora. Descobrir(nos), i cuidar(nos) des d'altres punts de fuga... Per esdevenir dinamita que exploti sobre tot allò que ens violenta o genera opressió sobre altres dones. Juntes serem trinxera.

I juntes, de forma col·lectiva, des

Terrassa encara està lluny de ser una ciutat feminista, i per això volem remarcar i donar importància al treball fet en comú amb els altres col·lectius de la ciutat.

de la nostra assemblea, hem pogut viure i veure altres maneres de viure la sexualitat. Hem abandonat el pacte de silenci entre moltes dones sobre les seves sexualitats i hem començat a trencar la closca tot fent-nos propietàries del nostre desig, fent-nos sàvies de nosaltres mateixes, coneixent els nostres cossos, coneixent els nostres conys, i fent de les experiències individuals de cadascuna, vivències col·lectives i polítiques que ens han donat la força necessària per prendre partit i per apoderar-nos.

I en aquest procés i partint de la

■ Foto de grup del col·lectiu Quart Creixent, al parc Sant Jordi, el 28 de maig, primer aniversari de l'entitat.

QUART CREIXENT

nostra experiència subjectiva i col·lectiva, articulem un conjunt de demandes que exigim com a imprescindibles per a revertir la situació actual i per poder viure una sexualitat lliure.

Volem que l'educació sexo-afectiva prengui importància a les aules, a l'àmbit de la salut, a les polítiques i als carrers. Cal facilitar espais per qüestionar, investigar i resignificar l'experiència del cicle menstrual perquè les nenes i les dones la visquin des de l'autoconeixement i des de la col·lectivitat. Perquè és imprescindible abandonar la desconexença que les dones tenim sobre les nostres vulves i vagines, o qualsevol altres formes de genitals no estandaritzats. No volem seguir cedint exclusivament el coneixement dels nostres cossos a la comunitat científica; volem responsabilitzar-nos d'entendre'ls i disfrutar-los per dins i per fora, per fer així el primer pas per posar fi a l'odi cap a nosaltres mateixes i començar a estimar-nos, respectar-nos i disfrutar-nos. Volem trencar amb violències com la pressió estètica i la mercantilització dels nostres cossos; no som objectes sexuals cossificats al servei

dels interessos dels homes ni del capital, som subjectes que tenim desitjos i cossos diferents i plurals. Volem construir-nos com a persones lliures i defensem el reconeixement de totes aquelles construccions de gènere que trenquin amb el binarisme home-dona i les diverses opcions sexuals. Defensem i reivindicuem la diversitat afectiva i de sexualitats. Estimem com volem, a qui volem i quan volem. Lluny de normes heteronormatives, treballem i exigim que es treballi per destruir aquells etsigmes contra formes dissidents d'amor i de sexe que trenquen amb els cànons heteropatriarcal.

Per últim, les dones i els nostres cossos no som reproductores de vides humanes al servei del capital. Volem posar per davant la vida i poder viure-la com decidim que ho volem fer. Per això exigim també la fi de la violència ginecològica i obstètrica i defensem l'avortament lliure i gratuït, lligat a una educació sexoaffectiva saludable i apoderadora. Perquè els nostres cossos, són les nostres decisions. Volem poder decidir com parim, més enllà de la nostra classe social o la nostra ètnia. Defensem l'íntegrament dels parts

naturals dins del sistema sanitari públic, així com el dret a l'avort com un servei lliure, gratuït i accessible a totes les dones que el vulguin practicar en el moment en que ho vulguin fer.

Terrassa encara està lluny de ser una ciutat feminista, i per això volem remarcar i donar importància al treball fet en comú amb els altres col·lectius de la ciutat. Juntes tenim més força per generar canvis en la nostra realitat propera. Donem les gràcies i expressem la nostra voluntat de seguir treballant amb Rudes Rebels, FemKalle, el Casal de la Dona, Biterna, la Guerrilla dels cossos, Arran-Terrassa, Lgtbiq Terrassa, que són referents i companyes de lluita per nosaltres.

Avui i aquí, celebrem aquest any i mig de lluita i els anys que vindran amb totes vosaltres i estem contents de poder fer-ho així! Gràcies per haver vingut i haver-nos acompanyat en aquesta celebració i en aquest camí!! Donem també les gràcies a les entitats i col·lectius que han col·laborat i ens han donat suport en el dia d'avui! Perquè, juntes som més fortes! Visca la lluita feminista!!!

Dones, explotació laboral i salut: organitzar la resposta

Pep Valenzuela

Mirar-se la societat amb una perspectiva feminista no és només una opció entre d'altres possibles, sinó que aquesta és una mirada necessària per poder entendre-la en la seva complexitat. En els àmbits del treball i la salut es palesa molt clarament la necessitat d'aquest enfoc, si és que es pretén treure'n una foto nítida del conjunt i no només d'alguna part o d'alguns del subjectes que apareixen a la mateixa, generalment els homes, mentre que les dones queden desenfocades o quasi ni es poden veure.

«Cal repensar i tornar a mirar-ho tot des d'una perspectiva de gènere per poder entendre millor problemes com la pobresa, la precarietat laboral i els problemes de salut», afirmà l'Olga Casado, metgessa familiar, activista feminista i membre del grup Biterna, durant la xerrada-debat sota el títol «Dones, explotació i salut», organitzada per Vallès Feminista, el passat 12

de maig al local d'Amics de les Arts.

Les reivindicacions entorn a la salut, els anticonceptius i el dret al propi cos, relatà, estan en el centre del sorgiment del feminisme actual en els anys 60 i 70. En el desenvolupament d'aquesta lluita hom arriba a la reivindicació actual de salut per a tothom, però entesa en un sentit global, en termes de cos i personal, mediambiental, d'estil de vida i d'entorn social.

Reivindicacions que xoquen de front amb les estructures econòmiques, socials i polítiques, i que denuncien la connivència entre patriarcat i capitalisme, al temps que demanen la superació de tots dos per a poder ser assolir.

Persones que tenen problemes amb la sanitat i el treball, i que pateixen per això greus problemes de salut física i mental, n'hi ha moltes, però la proporció de dones és clarament major, a banda les malalties o afecions dites «específiques»; específiques i clarament menystingudes per la investigació, des de la perspectiva masclista dominant, clar, denuncià l'Olga.

Una realitat terrible que denuncia

■ Representants de Biterna, PAICAM i Resposta Solidària

la Plataforma de persones Afectades de l'ICAM-Institut Català d'Avaluacions Mèdiques (PAICAM), una organització que es va constituir el 13 de gener de 2016 amb l'objectiu de visualitzar el «tracte inhumà i el funcionament injust d'aquest organisme avaluador de la sanitat catalana, que s'ha agreujat els darrers anys amb les retallades».

La Marta Serres, membre de la mateixa, denuncià: «Cada vegada les baixes són més restrictives, així com els criteris per atorgar pensions d'invalidesa, i el context d'atur i precarietat laboral en augment situa les persones malaltes sovint al llindar de l'exclusió».

Afecions de la salut, a més de problemes de conciliació familiar i, a sobre, assetjament sexual són problemes

quotidians a les empreses i llocs de treball que afecten, palmàriament, molt més i, en determinats casos, exclusivament, a les dones.

En aquest àmbit intervé l'organització Resposta Solidària, informaren la Mireia Espejo i la Laura Álvarez, membres de l'organització a Sabadell. L'entitat treballa, bàsicament, en dos fronts: la denúncia de les situacions d'assetjament laboral, d'incompliment dels convenis, de vulneració dels drets laborals... i per altra banda, la participació solidària en accions per a forçar una solució a aquestes. «En definitiva, la Resposta Solidària és una xarxa d'ajuda i mobilització en defensa dels drets laborals, però plantejant una resposta feminista», emfasitzaren.

No és, per tant, un gabinet d'assessorament, sinó una eina per organitzar «l'autodefensa i la solidaritat en l'àmbit laboral». Parlen moltes vegades de situacions que no troben resposta dels sindicats, explicaren, tot considerant que hi ha un «estancament del sindicalisme clàssic, que a més està molt masculinitzat».

BIZBarcelona

Els Centres Locals de Serveis a les Empreses van generar més de 5.000 llocs de treball i la creació de 3.400 empreses

Solucions per a empreses i emprenedors, al BIZBarcelona

La Diputació de Barcelona estarà present el proper 31 de maig i 1 de juny, al recinte de Montjuïc de Fira de Barcelona, al Saló BizBarcelona amb l'objectiu d'ampliar l'abast territorial de la iniciativa i difondre l'activitat que realitzen els centres locals de serveis a les empreses de tota la demarcació.

Redacció

L'estand de la Diputació dedicat als Centres Locals de Serveis a les Empreses (CLSE) de la demarcació es convertirà, en aquest dos dies, en un espai per difondre entre les persones emprenedores i les empreses les activitats dels CLSE de la demarcació i per donar a conèixer i comercialitzar entre els assistents l'oferta de viviers, centres i hotels d'empreses i espais de Coworking d'iniciativa local.

Enguany, la transformació serà el gran leitmotiv de BizBarcelona, sota el lema "Suma't al moviment transformador". Així, els continguts i activitats de BizBarcelona, adreçats per igual a emprenedors i pimes, mostraran com els nous contextos de canvi obliguen a buscar noves solucions i reinventar-se per adaptar els projectes als nous temps des de les opcions d'una economia verda i circular que aposti per la sostenibilitat ambiental, social i econòmica, i d'una economia plural quant a diversitat de models de negoci i pràctiques empresarials.

Creació de més de 3.400 empreses

La microempresa i la petita i mitjana empresa són claus per desenvolupar el teixit empresarial dels territoris i generar llocs de treball. Per això, l'Àrea

de Desenvolupament Econòmic Local de la Diputació de Barcelona apropa recursos tècnics i econòmics als Centres Locals de Serveis a les Empreses (CLSE), que acompanyen les persones emprenedores i empresàries en la gestió, creació, posada en marxa i consolidació d'activitats econòmiques, amb l'objectiu de desenvolupar el teixit empresarial del seu territori.

Els Centres Locals de Serveis a les Empreses han contribuït a crear més de 3.400 empreses al llarg de l'any passat que, en termes d'ocupació, s'han concretat en 5.046 llocs de treball nous.

Quant a usuàries, prop de 64.200 persones emprenedores i més de 34.000 empreses han estat ateses pels CLSE de la demarcació al llarg de 2016. A més, s'han realitzat 1.549 accions de foment de la cultura emprenedora, prestat 81.979 serveis d'informació a persones emprenedores i atès 33.224 consultes a persones emprenedores.

Pel que fa a la formació, s'han realitzat 2.722 cursos de formació empresarial a 32.396 participants, amb un total de 22.225 hores de formació impartides.

Posant més xifres, a través dels Centres Locals de Serveis a les Empre-

© iStock / Geber86 / Diputació de Barcelona

ses s'ha donat suport a l'elaboració de 4.721 plans d'empresa assessorats, s'han prestat 5.926 serveis de tramitació de subvencions o de constitució d'empreses i s'han acompanyat 10.953 projectes empresarials, tant de creació com de consolidació d'empreses.

1.700 mòduls d'empresa

A la demarcació de Barcelona, hi ha 44 municipis que disposen d'un total de 66 espais

d'allotjament empresarial d'iniciativa local en funcionament o a punt d'iniciar l'activitat, que ofereixen més de 1.700 mòduls d'empresa. En concret, hi ha 1.653 per a empreses de servei i 75 per a empreses industrials.

Actualment, la demarcació compta amb 98 ens locals proveïdors de serveis a les empreses que cobreixen la pràctica totalitat de la població. Aquests centres,

en funció dels serveis oferts, es classifiquen en centres de serveis avançats (27 a tota la demarcació i que presten serveis tant a persones emprenedores com empreses), centres de serveis bàsics (50 centres que focalitzen la seva acció a les persones emprenedores) i altres ens locals proveïdors de serveis (21 centres que presten algun tipus de servei empresarial amb caràcter més puntual).

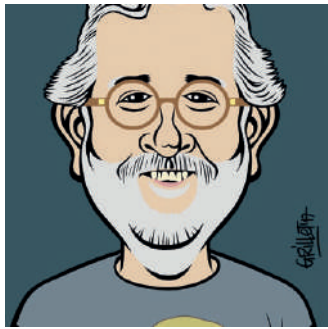
© iStock / PonyWang / Diputació de Barcelona

Estudi GEM

El BizBarcelona tornarà a ser un any més l'escenari de presentació de l'estudi GEM, (Global Entrepreneurship Monitor) que compta amb el suport de la Diputació de Barcelona i que analitza el procés de creació d'empreses a nivell català i l'estudi dels determinants de la seva intensitat a cada un de la seixantena de països que hi participen.

Pujol-Ferrusola, una família molt honorable

Miquel Mallafré

Encara recordo quan en olor de multituds els Pujol-Ferrusola eren aclamats per un poble entregat, acusant tothom d'agredir a Catalunya i donant lliçons d'ètica i moral a tort i a dret. Dos fiscals de llavors, Mena i Villarejo, van pretendre -pobres-, treure a la llum el tema Banca Catalana, l'antecedent del que, amb els anys, ha estat l'estafa bancària més bèstia de la nostra història. Aquest oceà de merda torna a sortir en un moment on molts catalans i catalanes estan passant per autèntiques calamitats, mentre els serveis públics es veuen assaltats i aixafats. La pàtria dels Pujol-Ferrusola, com la de tants altres prohoms d'aquest país està a la butxaca, és a dir, en nosaltres els catalans i catalanes. El que importa és "la pasta", el demés són hosties. El veritable patriotisme (el refugi dels canalles de Samuel Johnson) sempre passa per la justícia social i la defensa de tot el que és públic. Els nacionalistes com ells, mai m'han cridat massa l'atenció, mai m'han agradat les persones de mirada fugissera, mitges paraules, els que et corregeixen sempre. Mai vaig

creure en uns personatges que donaven la sensació de jugar a la botifarra i tenir una carta amagada sempre. El cas de la família Pujol-Ferrusola no és una excepció, no ha estat un altre frau més, és el gran frau de la història catalana. El mirall trencat. Decebut? No, ja tinc una edat.

Sóc català, com podia haver estat francès o marroquí. Això no és cap mena de menyspreu pels anys viscuts a França o al Marroc, és part de la meua vida i sempre anirà amb mi. Respecto, aprenc el que m'apelleix i actuo en funció del meu criteri. No he combregat mai en litúrgies establertes al voltant de símbols i icones patriòtiques. Pujol-Ferrusola eren i seran una icona de la manera de fer tan catalana, una manera que mai no he compartit. La mentalitat de "petit botiguer", de "peix al cove", del "ara no toca", de "burgèsia catalana beata" i de "carrincloneria nostrada" que tants bons rèdits i resultats econòmics ha donat. Aquest provincianisme militant que tan bé representava CiU i que focalitzava en Madrid una ira irracional retroalimentada per un victimisme espantós. Tot això i més és la Catalunya que els Pujol-Ferrusola van dedicar-se a construir durant tants i tants anys.

La que va ser la nostra primera dama, denunciava a través dels micròfons de Catalunya Ràdio els "atacs i mentides que han aparegut als mitjans de comunicació sobre les activitats empresarials dels seus fills". Les declaracions les recollien amb un cert èmfasi la majoria de mitjans. "Els meus fills no poden tenir ni una empresa de

sabates, ni de televisors, ni de neteja vidres, perquè els potencials clients poden ser acusats de cert favoritisme", afegia, tota dolguda. Els comunicats o confessions de la "família" són la traca final i merescuda d'una estafa social mantinguda i, el més trist, assumida per centenars de milers de catalans i catalanes que segueixen sentint com a seves les mentides que els han ensenyat i que han volgut assumir.

El problema és més profund i terrible, i és que els catalans pel sol fet de ser catalans, no som millors. Queda clar que estaven tan ocupats pels nostres interessos que no van tenir temps de "regularitzar" el patrimoni que tenien amagat al convent d'Andorra. Van oblidar-se de posar-se al dia. Tota la "família" va anar fent acopi de diners per si les coses anaven mal dades. Un misal per aquí, un altre misal per allà a 6.000 € l'exemplar. Tot un exemple de fe i d'honestedat. I clar, com que "m'he equivocat, ho sento". Devem ser uns ciutadans horribles per tenir els governants de merda que hem tingut i tenim. Tots predicant i, els votants tragant, callant, obeint i consumint. Fins quan?

És que jo el vaig votar! M'ha dit molta gent. Ja tornem a estar en la subtil diferència que hi ha entre un ingenu i un illús. El primer, és el que es va creure a Pujol quan deia que la seva família no tenia comptes secrets a l'estranger. I el segon, és el que creu que no té més pasta que la que han declarat fins ara. La família Pujol-Ferrusola, no ha pogut, no ha tingut temps per regularitzar l'herència de

l'avi Florenci. Per si no ho sabíeu "regularitzar" és el pervers eufemisme que utilitzen per dir "pagar impostos".

Recordeu les cares "d'emprenyat" que posava Pujol quan ens fotia aquelles filípiques als mítings? Era el mestre energumen que baixava al terreny dels idiotes i ens al·lisonava a la catalana manera després de la mort del dictador. La màfia em mereix més respecte, la màfia clàssica i professional, senten. Cada cop és més clar que hem i seguim estant governats per un clan de calabresos. Tot aquest femer dels Pujol-Ferrusola, ja es sabia des de feia lustres, però des del primer a l'últim ningú s'atrevia a ventilar-ho. Grans quantitats de diners sense regularitzar a l'estranger, amb una litúrgia de paròquia, i en tot aquest serial, els bancs callats com a putes. Chapeau!

Durant 34 anys -23 de presidència- no van trobar el moment oportú per declarar els diners ocults? Estarem vius per veure-ho? NO. Estaran vius ells? No ho sé. Un cop més, el lladre el teníem dins. El més fort és llegir a moltes persones defensar, amb arguments patriòtics, que ho troben justificable, ja que així aquest diner no se'l quedava Madrid. Esquizofrènic. Us heu adonat que quan aquesta xusma paga, ho fa sota les seves condicions, mai paguen com ho fem la resta de mortals?

El que crida més l'atenció és comprovar com molts polítics d'aquest país saben de tot això, i de moltes altres coses lletges però no s'atrevien a obrir boca. Als Pujol-Ferrusola només els "convindran" a descobrir-se i parlar quan

tinguin l'oportunitat de fer-li xantatge per alguna collonada independentista o cosa similar. On era la premsa catalana que va optar per "l'omertà"? Poques excepcions crítiques amb el clan Pujol. L'excepció més destacable, El Triangle, que es feia ressò de tota la trama de la "família" de forma habitual. Això és el realment trist, moltes coses se saben però només surten a la llum quan la merda els ofega, així poden pressionar a qui intenti fer alguna cosa. Partits polítics? Estan a la mateixa corda. Personatges públics? Més del mateix. La gran estafa dels Pujol-Ferrusola sí que és l'autèntic "procés" català. Primer criminalitzaran al que acusa, segon és negarà, després sorgirà un pacte amb el que acusa per poder sortir lliures en un sospir i, ja està, més honestos que mai. El cas Pujol l'estiraran tant com puguin com a cortina de fum per tapar els altres casos de corrupció. És el conegut bucle que es va repetint fins la náusea. Aquests dies a la "família" els hi diuen de tot per la seva manca de delicadesa i per la bogeria de la "mare superiora", perdran tots els honors, les distincions de tot tipus que han anat acumulant durant els anys de carrera delinqüent. Sr. Pujol, ja és gran, jo de vostè demanaria -si no fos massa demanar- que no li treguin la pensió vitalícia de 115.224 € l'any com a expresident. Per demanar que no quedi, si pot escurar fins l'últim moment, no es talli. De porc i senyor se'n ve de mena. Va família Pujol-Ferrusola, els milions d'euros estafats no són res, els rècords estan per superar-se. Ara ja només ens queda esperar la seva beatificació.

La municipalització de serveis, compatible i millor per a tothom (experiència de la vaga de Figueres)

Jesús Girón Gutsens

co.bas Serveis

La internalització municipal (municipalització) és compatible (i millor) amb el manteniment de les condicions laborals. Fem una exposició de l'experiència i les lliçons de la vaga de neteja a Figueres que podrien ser tingudes en compte.

Darrerament, des d'alguns sectors patronals, majoria de partits polítics i fins i tot la direcció d'algunes organitzacions sindicals s'està plantejant que els processos d'internalització (allò que denominem habitualment «remunicipalització» o «municipalització») sempre comporten pèrdua d'ocupació i degradació de les condicions laborals.

La lluita dels treballadors i treballadores de Fisersa Ecoserveis SA -empresa que gestionava els serveis públics municipals de recollida d'escombraries, neteja viària, enllumenat i jardineria de la ciutat de Figueres- demostra que es pot lluitar per la gestió pública i que això pot anar de la mà del manteniment de l'ocupació i de les condicions laborals.

El procés de mobilitzacions s'inicià tan aviat com es va plantejar per part de l'Ajuntament de Figueres la possibilitat d'internalitzar en una empresa municipal una part dels serveis que fins la data s'havia gestionat de manera indirecta.

Lluny de plantejar oposició a aquesta decisió, la representació social no només l'acceptà, sinó que la defensa sol·licitant el

manteniment de l'ocupació i la igualtat de condicions per tothom que en el futur s'incorpori a la realització de funcions iguals.

La part empresarial, composta per les empreses privades que gestionaven els serveis municipals i els representants de l'empresa pública que recuperava el servei, ràpidament assumeix que ha de subrogar tota la plantilla de l'activitat internalitzada i mantenir les seves condicions.

“És absolutament fals aquesta construcció segons la qual es manifesta que no és possible la subrogació i el manteniment de l'ocupació”

Això demostra que és absolutament fals aquesta construcció segons la qual es manifesta que no és possible la subrogació i el manteniment de l'ocupació. Les seccions sindicals de co.bas i CCOO defensen que les noves contractacions, una vegada siguin gestionades per part de l'empresa municipal, han de tenir idèntiques condicions a les dels subrogats i no un 48% menys de

salari per aplicació del conveni col·lectiu de l'empresa en la qual ingressarien. És en aquest punt en el qual la part empresarial es nega a qualsevol acord.

En aquesta lluita allò més important no és el què sinó el com. S'ha combinat la negociació amb la mobilització amb la màxima intel·ligència. La primera convocatòria de vaga, amb inici el 13 de desembre, després d'alguns mesos de reunions, fou desconvocada mentre es va mantenir una mínima perspectiva d'avançament en els resultats de la negociació. Quan la negativa fou absoluta, s'inicià la vaga indefinida, el 20 de desembre, a pocs dies de les festes de Nadal, a la qual es va convocar no només els treballadors subrogables sinó tota la plantilla. Al temps, des de feia setmanes, ja s'anava informant el conjunt de grups municipals de l'Ajuntament de Figueres sobre el desenvolupament de les negociacions.

Pren també màxima importància el fet que, encara i tenir el sindicat co.bas majoria en el Comitè d'Empresa, es mantingué des del principi fins al final la unitat d'acció amb CCOO, al temps que assemblees permanents de les treballadores i treballadors que decidien sobre el desenvolupament de les mobilitzacions.

L'inici de la vaga va ser acompanyat per la presència d'uns centenars d'afiliats del sin-

dicat co.bas en les comarques de Girona i una crida de suport als moviments socials i l'esquerra política de la ciutat. La batalla, en aquest punt, plantejava la necessitat de superar l'intent de criminalització dels vaguistes, acusats de ser privilegiats que portaven la ciutat a una situació de risc sanitari.

La vaga va tenir un seguiment absolut, i es va crear un campament, instal·lat en el centre de treball, es va mantenir una actuació bel·ligerant per contrarestar els intents d'utilitzar esquiu. En paral·lel, diferents organitzacions polítiques de l'esquerra, moviments socials i algunes associacions veïnals es van situar clarament al costat i del costat de la mobilització i les seves reclamacions.

La vaga estava preparada per allargar-se fins el 6 de gener, és a dir més enllà de les festes nadalenques, Any Nou i fins i tot Reis, mantenint simplement els serveis mínims pel que fa a la recollida d'escombraries, neteja viària, enllumenat i jardineria.

El 25 de desembre, a la 1h de la matina, es va signar un acord segons el qual es reconeixia que el procés d'internalització (municipalització) anirà acompanyat de la subrogació i el manteniment de les condicions per a les noves contractacions. Victòria per al servei públic i el conjunt de la classe treballadora! local, i no un instrument publicitari per augmentar els beneficis econòmics de grans empreses».

Terrassenquisme i altres identitats

Ander Zurimendi

“Marxa a Palma, si tant t’agrada.” No sabia que ningú m’hagués deixat comentar a la notícia, en la que posàvem la ciutat de Mallorca com a exemple de participació ciutadana en la tria dels concerts de Festa Major. “Váyase, se-nyor Zurimendi, váyase,” deia un altre anònim comentari a la mateixa pàgina web.

Vagi per endavant que semblen unes frases aïllades i poc representatives de la gent de la ciutat. Una anècdota, un *divertimento*. Però encara estimulen més el debat sobre l’existència (o no) de l’orgull de pertànyer a Terrassa. I sobre els límits de la crítica.

Segons els resultats de l’enquesta realitzada per MINA entorn a l’opinió pública dels egarencs sobre la seva ciutat, un 80% es declara molt orgullós de ser de Terrassa. Tanmateix, com es manifesta? A la majoria de ciutats de l’Estat espanyol, l’índex més clar és la identificació de la ciutadania amb l’equip esportiu. Preferentment futbol, tot i que també bàsquet. I en el cas de Terrassa? Qui ho canalitza? Doncs més aviat una afició pro Barça, donat que el club de futbol local es mou en terrenys de Tercera Divisió i no arrossega masses ni es veuen banderes ni pòsters del club als bars de la ciutat.

Llavors, quin és el Canaletes de Terrassa? Diria que no existeix. I és que Terrassa sí que té equips esportius d’elit, en l’àmbit de l’hoquei i waterpolo, però tampoc gaudeixen d’una rellevància pública notòria. Al meu parer, semblen més una bona ‘marca’ de ciutat que no pas entitats amb grans fluxos de gent.

Així que l’esport no és el que ha creat un caràcter de ciutat, més enllà d’una vaga sensació de defensa dels esports minoritaris. Per tant: quan sortim al carrer de forma espontània i en massa? A les ciutats més abertzales del País Basc, són les manifestacions polítiques les que donen un tret identitari. Cert caràcter. O també els pregons de Festa Major, a terres basques conegut com txupinazo, però que té rèpliques arreu del món. En el cas terrassenc, ens hauríem de remuntar al 15-M per a percebre

un terratrèmol polític que creés identitat col·lectiva, reflectit en les tendes de campanya al Raval. I pel que fa a la Festa Major, la cultura popular té una rica presència, malgrat en general no es pugui considerar de masses.

Serà llavors la seva gastronomia vallesana, el que dóna caràcter a Terrassa? La seva proximitat geogràfica amb la muntanya, exposat en La Mola i la serra de l’Obac? El passat industrial, que té el seu màxim exponent en la Fira Modernista i en els vapors que encara queden en peu?

Probablement tots tres. Però possiblement tots tres a mig gas. Per què a Terrassa no li falten elements d’idiosincràsia ni potencial per crear-ne de nous. El que li falta és orgull, sense caure en el xovinisme barat. Creure-s’ho. Abandonar la desídia. El menfotisme. El pasotisme.

“L’orgull terrassenc vindrà de la mà de generar el nostre propi llenguatge i de viure la nostra pròpia agenda”

Per això, quan veiem com els centres comercials i els nous supermercats esclafen el petit comerç de barri, la resposta de l’Ajuntament a la proposta de la CUP d’aplicar una moratòria de Grans Superfícies no pot ser “què més dóna, si en el futur acabarà sent així”.

Per això, quan proposem que la ciutadania pugui votar els concerts de Festa Major, la resposta no pot ser “això és difícil d’aplicar”, quan a d’altres ciutats ja s’està fent. Per això, quan demanem fer una campanya contra el *manspreading* que pateixen cada dia centenars de dones als FGC, ens responen amb rialles de menyspreu. I quan proposem omplir les parades buides del Mercat de la Independència amb projectes d’Econo-

mia Social, detectem que els fa mandra.

No som nins de mel i sucre. El que falta és voluntat política per tirar endavant allò que creiem. Per què l’orgull terrassenc vindrà de la mà de generar el nostre propi llenguatge i de viure la nostra pròpia agenda.

No necessitem comparar la idiosincràsia terrassenc amb la “Gàl·lia” d’Ullastrell ni amb la sempre més animada Sabadell. Necessitem autocentrar-nos. Crear un imaginari col·lectiu propi. Trobar elements amables i divertits que ens portin a la nostra infantesa. Identitats compartides. Per què no dir-ho: som els fills i filles del Viandox. Del dàcar. Del quarto de reixa. De la taifa i de la *mery*.

Donem valor i estima a allò que tenim. A allò genuí. O creem referents nous! Tenim els cercabars de Diables i els carnestoltes populars. Quart Creixent portant la militància feminista fins i tot per sota de la majoria d’edat. La Xemenia recuperant un Sant Joan col·lectiu. La Coral revifada. La primera manifestació en la història de Catalunya per demanar que l’aigua sigui pública. La Descomunal i el TNT. I sonen vents de nous projectes.

Aquest és el camí. Sinó, seguirem amb el Cine Catalunya com a metàfora del que podria ser i no és. D’acord, ofereix la Filmoteca i les entitats de Terrassa poden llogar la sala. És lloable. Però sempre està buit. Amb dues sales antigues i ben guapetes, al bell mig d’un carrer peatonal. Serà per què només programa un mateix estil de pel·lícula? Serà perquè els diumenges tanca a les 8 de la tarda? Perquè els dilluns i dimarts no obre? Perquè no té abonaments de preus i ofertes divertides? Perquè no s’ho creu i sentesta en mantenir-lo poc atractiu. I seguint així, en pocs anys l’Ajuntament acabarà tancant el Cine Catalunya.

Posem-hi voluntat política, creativitat i entusiasme. No només al Cine, sinó a tot el que fem a Terrassa. Ja sé que no és que no deu ser una salsa molt sana, però mireu: Me’n vaig a comprar un pot de Viandox.

Feminicidi

Iván Carrasco

És l’horror que s’exhuma des de les entranyes de la terra mexicana i s’estén pel món sencer entre aprenents de sadisme estimulats per aquesta infàmia impune, i és impune perquè els que la practiquen són els mateixos policies que haurien de vetllar perquè aquests esgarifosos assassinats no es produïxin, amb l’ajut dels jutges que en comptes de condemnar els culpables —que saben qui són perquè alguns d’ells presumptament també hi eren al lloc dels fets i també van participar en l’orgia sàdica— denigren les víctimes i busquen bocs expiatoris als quals carregar el mort, amb l’ajut dels polítics que juren acabar amb l’atrocitat quant arribin al poder, però que un cop asseguts a la poltrona s’avenen amb els assassins i els encobreixen sense vergonya.

Aquesta injustícia aclaparadora és l’exemple que es transmet per tot arreu, és la regressió a un model que creiem ja caducat, un model sortit dels guerrers vencedors, aquests que un cop guanyada la batalla tenen permís per perpetrar tot el que està prohibit dins d’una societat sana: violar, assassinar, saquejar, acarnissar-se amb les dones indefenses, víctimes d’una denigració mil·lenària, bíblica, alcorànica que s’estén, ara, pitjor que la lepra; per comprovar-ho n’hi ha prou amb repassar la crònica de successos de qualsevol país o escoltar els desafiants comentaris masclistes de molts polítics adreçats a les dones que investiguen els seus assumptes tèrbols.

El feminicidi no només es manifesta en els nauseabunds assassinats sinó, de forma més subtil, en actituds quotidianes i consentides per aquests mateixos estaments que, en teoria, haurien de

vertebrar l’estat de dret. Per exemple en aquesta mateixa Espanya, a Galícia, concretament Lugo, amb el cas Operació Carloca es va destapar una presumpta xarxa mafiosa de corrupció policial vinculada al proxenetisme, un fet que és molt més freqüent del que es creu. Doncs bé, la jutgessa encarregada del cas, Pilar de Lara, ha patit tot un calvari per mantenir la seva integritat: amenaces, difamacions, insults, confabulacions policials, atacs polítics, pintades... El principal imputat va arribar a dir-li: «La paraula d’una puta no té la mateixa credibilitat que la d’un agent de l’ordre» Vaja, quin ordre deuen defensar aquests! I l’estat que havia de protegir aquestes dones mirant cap a un altre costat. Igual li passa a la seva col·lega Estela San José, que va destapar un cas similar. La diferència és que aquí els delinqüents oficials no han matat les seves víctimes, simplement abusen sexualment d’elles i després en presumeixen, igual que aquestes bandes de violadors que volten tranquil·lament en les xarxes.

El pitjor és el consentiment tàcit que les institucions i els governs mantenen davant d’aquests fets, el mirar a una altra banda que, en el fons, és tolerar, acceptar, participar, tal com si l’assetjament a les dones fos institucionalitzat. I els mitjans de comunicació no estan exempts de col·laborar amb aquesta ignominia ja que la recreació minuciosa que realitzen d’aquests crims incita a altres trastocats a imitar-los.

En fi, en lloc de perseguir aquest crims reals contra les dones, es persegueixen crims inventats o bé s’inculpa a gent humil de les atrocitats que ha comès alguna suposada gent de bé.

TAULA RODONA: LA SANITAT PÚBLICA A TERRASSA

QUÈ ESTÀ PASSANT A L’HOSPITAL DE TERRASSA, A LA MÚTUA I ALS CAPS DE LA CIUTAT?

- Per què al Cap Sant Llàtzer hi ha persones sense metge de capçalera assignat?
- Per què el Consorci Sanitari de Terrassa ha de pagar un lloguer de 600.000€ anuals a la Fundació Privada Sant Llàtzer?
- Que té a veure l’Ajuntament de Terrassa amb aquesta Fundació privada?
- Què hi ha al darrera de la Fundació privada Mútua de Terrassa?

Intervindran:

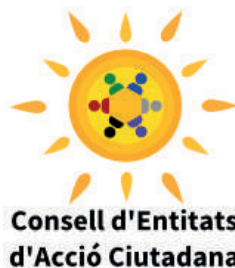
- Xavier Lleonart (Facultatiu de l’Hospital de Terrassa i membre del Sindicat de Metges de Catalunya)
- Núria Martí (infermera i membre de la Plataforma en Defensa de la Sanitat Pública de Terrassa)
- Una persona del Cap de Can Vidalet (Sta. Coloma de Gramanet): un exemple de lluita en defensa d’una assistència primària de qualitat

DIMECRES, DIA 14 DE JUNY, A LES 19H,

AMICS DE LES ARTS: SALA JOAQUIM CARDELLACH (SALA GRAN)

Entrada pel Carrer del Teatre, núm. 2

ORGANITZA: CONSELL D’ENTITATS D’ACCIÓ CIUTADANA (ESCOLA D’EMPODERAMENT CIUTADÀ)

MALARRASSA

El periòdic independent i gratuït de Terrassa

COL·LECTIU EDITOR

Pep Valenzuela
Miquel Gordillo
Jordi F. Fernández
Maria C.

IMPRIMEIX:

dbcoop
scc

DISSENY I MAQUETACIÓ

Luis Miguel Galache
Pep Valenzuela
Miquel Gordillo

ADHERITS A:

amic mitjans d’informació i comunicació

xes
XARXA D’ECONOMIA SÒLIDÀRIA

SOM COOP FEDERADA!
FUNDACIÓ FIC
CONSELL DE LA INFORMACIÓ DE CATALUNYA

COL·LABORACIONS

Joan Tamayo, Jordi Sellarès, Salvador Pérez, Miquel Mallafré, Emili Díaz, Iván Carrasco, Òscar Rocabert, Laura Mendi-luce, Júlia Velilla, Oriol Vicente, Ana Belén Mesa, Cristina J. Monfort, Jaume E. Vilaseca

PUBLICITAT

publicitat@malarrassa.cat

EDICIÓ DIGITAL

www.malarrassa.cat

TIRADA

10.000 exemplars

DIPÒSIT LEGAL:

DL B 2072-2015

COL·LABORA:

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

> Ple Municipal de maig

S'aprova un Pla de Mobilitat Urbana amb vista a reduir la contaminació

Miquel Gordillo

Després de molts mesos en el congelador, s'ha acabat aprovant en el darrer ple municipal de maig el Pla de Mobilitat Urbana, el qual tindrà vigència fins el 2021. La tardança per donar-li llum verda ha estat, sembla, motivada per les incorporacions i propostes de millora dels partits d'esquerra, encara que sense el consens necessari, al menys de part de la representació del moviment veïnal.

Un document en què, segons manifestà el regidor de l'àrea Marc Armengol, es vol «reequilibrar l'espai públic en favor de les persones». És per això que aquest nou Pla fa una aposta decidida pel foment del transport públic, els desplaçaments a peu i també en bicicleta. Tot en detriment del vehicle privat: es pretén reduir un 12% la presència de cotxes en els carrers de la ciutat els propers anys, donades les altes emissions de diòxid de carboni que generen. No debades, Terrassa se situa entre les primeres ciutats catalanes en superar els límits de contaminació mediambiental.

Que el Pla de Mobilitat s'apliqui

Al respecte de l'aprovació definitiva d'aquest nou Pla, que tira endavant gràcies al suport dels partits d'oposició d'esquerra, aquests no deixaren passar l'ocasió per reclamar valentia per aplicar-ho, i posaren en dubte l'ambició de l'equip de govern en aquest terreny. La qual cosa vol dir que demanen que es destini més pressupost per poder aplicar les diferents mesures establertes.

ERC mostrà un sí contundent a l'aprovació del PMU. Isaac Albert es referí a aquest com un «bon pla, ambició, però ha d'anar acompanyat d'una partida pressupostària important». I avisà: «estarem amatents sobre l'aplicació d'aquesta pla». Albert defensa que «les decisions a totes les grans ciutats arreu del món són per limitar l'ús del vehicle privat. Tot plegat per anar a favor de la salut de les persones. I ara tenim un document que aposta per canviar el model de ciutat».

En la mateixa línia, Terrassa en Comú, malgrat compartir també la

■ El Pla de Mobilitat Urbana aprovat contempla reduir al llarg dels propers anys la presència del vehicle privat així com potenciar el transport públic.

«voluntat i els objectius que proposa aquest nou Pla», veu dubtes respecte el document aprovat, en no observar «una reflexió política profunda sobre les conseqüències del territori i el seu impacte social». «No es tracta de fer un pla de disseny urbà, amb més carrils bici i voreres. S'han de tenir en compte els desplaçaments, per anar a comprar per exemple. La mobilitat és un dret», manifestà Xavier Matilla. I apuntà de forma il·lustrativa el «despropòsit de fer voreres a la Rambleta del Pare Alegre i a la vegada fer establiments amb què es requereix el vehicle privat», en referència al McDonalds que s'inaugurà fa pocs mesos enrere a la zona.

«Governar no és només fer eslògans i documents, sinó aplicar-los, i tenir capacitat d'incidir en la realitat», rebllà Matilla. «No és només fer campanyes publicitàries, caminar per Terrassa no és fàcil. Primer impediment: el seu propi equip de govern fa polítiques de comerç contradictòries amb el Pla que aprovem, senyor Armengol».

Per a la CUP, al pla li falta «valor i ambició. A nivell teòric estem a favor, però dubtem de la seva aplicació efectiva». En aquest punt, Maria Sirvent destacà que hi ha «moltes persones usuàries captives del vehicle privat», ui que moltes accions puntuals ho són de cara la galeria i de caire electoralista. Posem de manifest que el consum d'hidrocarburs és un dels

major impactes... Superem els límits de contaminació. Per sentit comú, les mesures per reduir el vehicle privat han de ser més contundents i promocionar l'ús col·lectiu. A més, lamenta que «malgrat el seu discurs», l'equip de govern prefereixi externalitzar la gestió de la xarxa de busos municipals i així ho hagi manifestat, i que ho faci «sota criteris mercantilistes».

«Governar no és només fer eslògans i documents, sinó aplicar-los, i tenir capacitat d'incidir en la realitat»

«Parlarem dels autobusos les vegades que faci falta», repetien els regidors a compte de la renovació dels busos. Això malgrat haver-hi consens en què la ciutat té uns busos envellits i excessivament sorollosos i contaminants. En aquest punt, s'aprovà la proposta d'ERC que consisteix en organitzar la flota de TMESA perquè els autobusos menys contaminants passin pels carrers amb més contaminació. Es pensa sobretot en «punts negres» de

contaminació com la Rambla d'Ègara o el carrer Mas Adei. Més enllà encara, una altra mesura permetrà iniciar immediatament els tràmits per la compra de 10 autobusos pels anys 2018-2019, amb l'intent que tots siguin híbrids, i per tant menys contaminants que els dièsel que han d'arribar aquest estiu, la compra dels quals es va aprovar fa molts mesos.

Rebuig a l'actual bo social elèctric de PP, PSOE i C's

Tots els grups municipals (excepte PP i C's), rebutgen el bo social que el govern espanyol va decretar per, suposadament, ajudar a pagar les factures de la llum a les famílies vulnerables, abans de suspendre el subministrament. Segons Xavi Martínez de TeC, «aquest decret, fruit d'un nou pacte entre PP i PSOE, no va ser objecte de debat, ni social ni polític, ni tan sols hi va haver debat sobre la pobresa energètica, del seu abast, de les seves causes i conseqüències. Estem parlant d'un problema que afecta més de 5 milions de persones, un 11% de la població de l'Estat espanyol, i si extrapolem aquestes xifres a Terrassa, estariem parlant d'unes 23.650 persones que pateixen pobresa energètica». En paraules del regidor, «els criteris de renda que s'inclouen són lamentables, i deixa fora totes les persones que viuen soles, encara que no tinguin cap ingrés econòmic».

L'acord assolit en el darrer ple insta el govern a modificar aquest decret, i que com a mínim es mantinguin els nivells de protecció de la llei catalana 24/2015.

També la CUP i ERC expressaren indignació pel decret rebutjat. «Prenguem-nos per què tants polítics han acabat en consells d'administració d'aquestes empreses», afegí Maria Sirvent. El debat girà sobre les «contradiccions» que suposa per als representats locals del PSC, ja que el seu partit va aprovar aquesta mesura al Congrés espanyol.

Durant el ple es va confirmar la separació de l'Ajuntament de la UNED. Al temps que alguns grups van fer palès que l'entitat no corresponia amb el retorn social els diners que li aportava el consistori, que ascendien a uns seixanta mil euros anuals. Tot plegat després que la UNED anunciés que deixaria d'impartir a la ciutat els tres graus que feia al Vapor Universitari. Les crítiques cap a l'equip de govern vingueren també d'ERC: «No sabem què feia l'equip de govern per exigir que aquest retorn s'apliqués», manifestà Pep Forn. Des de TeC, també coincidiren en què no és una bona notícia que la UNED marxi», segons Anna Rius, «però les administracions locals no han de finançar les universitats».

Encara amb les pròrrogues a Mina

I del tema de l'aigua, no s'en parlà en aquest ple que han catalogat com dels més tranquils? Doncs al respecte de la segona pròrroga a l'empresa Mina aprovada definitivament, la CUP tornà a advertir sobre «no perdre el control dels serveis bàsics». Segons la formació, «és el que ha passat en aquest ajuntament durant molt anys, sempre governat pels socialistes. No hi ha hagut el més mínim control sobre si l'empresa compleix, la primera fiscalització a Mina ens van confessar els tècnics municipals que data del 2012».

«Aprovem la pròrroga perquè Mina es nega a lliurar documentació. El govern no ha exercit aquesta capacitat de fiscalització». I afegia amb contundència: «No pot ser que no tinguem informació que és bàsica per gestionar el servei». La CUP fou l'únic grup que s'abstingué en aquest punt.

Potenciar la producció local de roba realitzada amb criteris sostenibles

Per unanimitat s'aprovà, a proposta de TeC, un acord per què s'impulsi un segell de qualitat del producte tèxtil a la ciutat, per tal de potenciar la producció de roba de proximitat i realitzada amb criteris sostenibles. L'acord assolit inclou la creació d'una taula on es dissenyin els objectius i es formulin com ha de ser aquest segell, i amb quines condicions per adherir-se, així com un espai de venda directa fixe a la ciutat. Tot plegat, el debat al voltant de l'acord posà de manifest que els termes de com es desenvoluparà aquest segell estan encara per definir.

La proposta venia motivada, segons manifestà TeC, per l'interès renovar per part de nous col·lectius locals cap el món tèxtil, que vol recuperar antics sabers artesans i que opta per confeccionar les seves

pròpies peces de roba o complements. Una activitat que aquests col·lectius encaren amb voluntat professionalitzadora i que estan intentant proveir la ciutadania d'una alternativa d'indumentària socialment responsable, sostenible i de proximitat. «Tenim molta gent a la ciutat que en sap sobre el tèxtil, enginyeres, cosidores, etc, que de seguida s'incorporaran a la proposta», exposà la regidora Anna Rius.

Després de ser afinada, tots els grups donaren suport a aquesta proposta. També la CUP, malgrat matisar que «esperem que la creació del segell de qualitat no esdevingui un element d'elitització del sector, i que impulsi i afavoreixi l'economia social i local, i no un instrument publicitari per augmentar els beneficis econòmics de grans empreses».

En defensa de les pensions i de la Renda Garantida

Entre els diversos acords de la junta de portaveus corresponents al darrer ple, destaquen el suport a la defensa de les pensions públiques i a facilitar la recollida de signatures en equipaments municipals. També una moció sobre la pobresa femenina, amb un grup de treball sobre la feminització de la pobresa, l'atur femení i la diferència salarial, entre d'altres. Com també un per donar suport a la ILP per la Renda Garantida de Ciutadania recentment aprovada al Parlament, i fer allò necessari per implementar-la al municipi.

S'estudiarà la cessió d'edificis públics a persones i entitats

Un altre dels acords provingué de la proposta de la CUP per tal de fomentar noves formes d'accés a l'habitatge diferents a les clàssiques de compra o lloguer. En concret, i a partir de l'acord assolit, es treballarà per identificar aquells habitatges municipals pendents de rehabilitar, i alhora, s'estudiarà la viabilitat de fer un concurs públic de cessió d'immobles buits destinats a persones o entitats sense afany de lucre. Tots els grups es mostraren favorables a la proposta.

Terrassa, amb grans ciutats de l'Estat, fa front comú a Madrid en defensa de l'autonomia municipal

Redacció

El govern egarenc està participant activament en diversos fronts municipals contra polítiques del PP. El 13 de maig, l'alcalde de Terrassa Jordi Ballar, signava amb el de Valladolid, Òscar Puente, una Declaració conjunta en què defensen l'autonomia municipal en els processos de municipalització del servei d'aigua que duen a terme, a més de denunciar les ingerències i els intents del govern central del PP per impedir-ho, quan volen impossibilitar que els ajuntaments puguin contractar els treballadors de les empreses privades concessionàries del servei.

Dies després, el 17 de maig, l'alcalde de Terrassa participava en un acte a Madrid per denunciar l'atac al municipalisme que suposen els Pressupostos Generals de l'Estat, amb representants dels Ajuntaments de Madrid, Barcelona, La Corunya, Saragossa i València. L'objectiu d'aquesta jornada ha estat demanar als grups parlamentaris del Congrés dels Diputats que, durant la tramitació parlamentària dels comptes, es garanteixi que no es retallin les aportacions al finançament municipal, es revertixin els criteris d'austeritat pressupostària que la Llei Montoro imposa a les administracions municipals i s'eliminin les disposicions addicionals que amenacen la municipalització de serveis públics. Concretament, les ciutats demanen augmentar les aportacions de l'Estat al finançament local i retirar les disposicions addicionals 27 i 35.

A l'acte van assistir Rita Maestre, portaveu de l'Ajuntament de Madrid i el tinent d'alcalde Carles Sánchez Mato; el tinent d'alcalde i alcalde en funcions de l'Ajuntament de Barcelona, Gerardo Pisarello, l'alcalde de la Corunya, Xulio Ferreiro; l'alcalde de Saragossa, Pedro Santistevé; el tinent

d'alcalde de València, Sergi Campillo i l'alcalde de Terrassa, Jordi Ballar. L'Ajuntament de Valladolid també ha subscrit el manifest "Els pressupostos del PP, un nou cop a l'autonomia local. Els municipis alcem la veu".

"Venim a recordar-li al Govern l'article 140 de la Constitució, que sanciona l'autonomia local i per tant les competències i la legitimitat dels municipis per regular la prestació dels seus serveis", ha explicat Rita Maestre. "En els últims anys els municipis ofereixen bones dades econòmiques i demostren que es pot gestionar de manera honesta els diners de tots i totes", ha subratllat la portaveu de l'Ajuntament de Madrid. "El projecte de pressupostos generals ataca aquesta capacitat de gestió i la pròpia autonomia local".

Per la seva banda l'alcalde de la Corunya, Xulio Ferreiro, va advertir que amb el projecte de pressupostos s'ofega encara més als municipis. Va al·ludir a "l'insuficient finançament per als municipis mentre l'Estat pretén ingressar més per tributs que gestionen els ajuntaments". "Sent rigorosos en la despesa pública, reclamem poder decidir en què gastem els diners dels contribuents per prestar millors serveis", va assegurar Ferreiro.

Per la seva banda l'alcalde de Saragossa, Pedro Santistevé, ha demanat al Partit Popular que atengui a raons i no aprovi les disposicions addicionals 27 i 35. "Ha estat ben fàcil privatitzar o dur a gestió indirecta dels serveis públics i en canvi, ens està sent molt complicat als ajuntaments revertir aquesta situació i passar al que hauria de ser la norma general, gestió directa aquests serveis". Segons ha denunciat el representant de Saragossa "46 mil milions de euros de contractació pública s'han anat per la claveguera a de la corrupció o del malbaratament de diners públics. Aquesta situació hauríem revertir des

■ Els representants dels ajuntament de les ciutats més grans de l'Estat espanyol a la porta del Congrés dels Diputats

dels ajuntaments. És una garrotada a l'autonomia local i no podem consentir", ha dit.

Per a Jordi Ballar, "els Ajuntaments avui aixequem la veu per evitar que el Govern del Partit Popular limiti la democràcia municipal i la nostra capacitat de decisió. Cal que tots junts, independentment del color polític, fem front comú per evitar la intervenció de les administracions locals, les més sanjades i transparents". Amb la proposta de PGE'17, Ballar creu que "s'estan carregant l'autonomia i la sobirania municipal i facilitant que grans corporacions puguin arribar a controlar els serveis públics i a sobre en treguin beneficis notables".

Els Ajuntaments presents han sub-

crit una Declaració municipalista per a denunciar les limitacions que el projecte de Pressupostos Generals de l'Estat per aquest 2017 suposen a l'autonomia i al finançament locals. Per tot això, ajuntaments de diferent signe polític van anar al Congrés dels Diputats de Madrid a fer escoltar la seva veu i reclamar a les forces parlamentàries que atenguin les reivindicacions municipals en el marc de la tramitació parlamentària dels PGE'17.

Hi van assistir, a part de l'alcalde de Terrassa, Jordi Ballar, Rita Maestre, portaveu de l'Ajuntament de Madrid i el tinent d'alcalde Carles Sánchez Mato; l'alcalde en funcions de l'Ajuntament de Barcelona, Gerardo Pisarello, l'alcalde de La Corunya, Xulio

Ferreiro; el de Saragossa, Pedro Santistevé, i el tinent d'alcalde de València Sergi Campillo. L'Ajuntament de Valladolid també ha subscrit el manifest Los presupuestos del PP, un nuevo golpe a la autonomía local. Los municipios alzamos la voz, tor i que no han pogut assistir a la trobada.

Una vegada llegida la declaració a les portes del Congrés, es van reunir amb els grups parlamentaris que han accedit a escoltar les demandes municipals, entre els que hi havia Meritxell Batet, del PSC; Irene Montero, portaveu de Unidas Podemos; Xavier Domènech, d'En Comú Podem; Joan Tardà, d'ERC, Carles Campuzano, del PD-CAT; Joan Baldoví, de Compromís, així com representants d'En Marea.

Neix l'Associació Xarxa de Municipis per l'Economia Social i Solidària amb 32 municipis

L'onada de canvi encetada pels municipis està impulsant noves perspectives a l'hora de pensar l'economia

Amb el de Terrassa, 32 ajuntaments de Catalunya creen la primera associació municipal per fomentar noves formes de produir i consumir democràtiques, solidàries i sostenibles, amb l'objectiu de fer una transició cap a un model econòmic més resistent als efectes de les grans crisis econòmiques

» L'objectiu d'aquesta aliança municipal és impulsar un model socioeconòmic alternatiu transformador que contribueixi a la reducció de les desigualtats socials i territorials i a promoure una economia al servei de les persones i de la justícia social

» La Comissió Executiva de la nova associació està formada pels municipis de Barcelona, Santa Margarida i els Monjos, Manlleu, Badalona, Girona, Mataró, Mieres, Sabadell i Santa Coloma de Gramenet

Barcelona ha acollit l'acte formal de constitució de l'Associació Xarxa de Municipis per l'Economia Social i Solidària (XMESS), amb l'adhesió formal de 32 ajuntaments que representen el 44% de la població de Catalunya.

L'objectiu fundacional de l'associació és promoure, reforçar i consolidar

l'economia social i solidària, fixar objectius i estratègies comunes i fomentar la cooperació i l'acció conjunta dels diferents municipis alhora d'impulsar polítiques públiques.

Es tracta, doncs, d'intensificar una estratègia territorial compartida, per fer de l'Economia Cooperativa, Social, Solidària (ESS) un dels instruments principals de superació de les actuals desigualtats socials, de generació d'ocupació de qualitat i, en definitiva, d'impuls d'un nou model socioeconòmic més democràtic, just i sostenible.

La primera aliança municipal per impulsar i compartir experiències d'ESS treballarà per fomentar noves formes de produir i consumir democràtiques, solidàries i sostenibles, orientades a l'eficiència i amb un alt retorn social, amb l'objectiu de fer una transició cap a un model econòmic més participatiu i més resistent als efectes de les grans crisis econòmiques.

Es tracta d'explorar un nou model de desenvolupament territorial que mobilitzi millor els recursos del territori i prioritzï les dimensions socials, ambientals i humanes de l'economia a fi de resoldre més eficaçment les necessitats

de la ciutadania.

Els ajuntaments que han participat a l'acte fundacional de la XMESS són 32, després que els plens municipals respectius ho hagin aprovat: Arbúcies, Argentona, Artés, Badalona, Barcelona, Cabriels, Cardedeu, Castellar del Vallès, Celrà, Cerdanyola del Vallès, Collbató, Cornellà de Llobregat, El Prat de Llobregat, Girona, Manlleu, Mataró, Mieres, Montornès del Vallès, Navàs, Palafrugell, Ripoll, Sabadell, Salt, Sant Adrià de Besòs, Sant Boi del Llobregat, Santa Coloma de Gramenet, Sana Margarida i els Monjos, Santa Perpètua de Mogoda, Terrassa, Vilafranca del Penedès, Vilanova i la Geltrú i Vilassar de Dalt. D'altres ajuntaments preveuen associar-se al llarg de les properes setmanes i mesos.

El Pla de Treball 2017-2019 que s'ha marcat la XMESS té tres línies estratègiques d'actuació: ajudar a enfortir l'economia social i solidària a cada municipi, incidir i relacionar-se amb altres actors, i visibilitzar la Xarxa i les iniciatives relacionades amb l'àmbit per part dels seus membres.

Per tirar endavant el Pla, s'ha elegit

una Comissió Executiva formada pels municipis de Barcelona, Santa Margarida i els Monjos, Manlleu, Badalona, Girona, Mataró, Mieres, Sabadell i Santa Coloma de Gramenet, representativa de la diversitat territorial i de la dimensió dels municipis membres de la xarxa.

Una estratègia territorial per potenciar l'ESS

L'impuls per crear la XMESS arrenca de la I Trobada internacional de Municipalisme i Economia Solidària, organitzada per l'Ajuntament de Barcelona el 22 i 23 d'octubre de 2015.

Durant la jornada, es donà a conèixer el manifest titulat "Cap a una Xarxa de Municipis per l'Economia Social i Solidària", al qual s'adheriren ja disset municipis.

Així mateix, els ajuntaments de Badalona, Barcelona, Sabadell i Santa Coloma de Gramenet es van constituir en el grup impulsor d'aquesta entitat.

D'aleshores ençà han tingut lloc diverses reunions de treball amb participació tant dels representants polítics com del personal tècnic dels diferents ajuntaments que han permès definir

com ha de ser la Xarxa així com elaborar la proposta d'Estatuts i el Pla de treball del 2017-2019 de la Xarxa. Aquests aspectes han estat debatuts i consensuats en el marc de tres robades: el 16 de març a Badalona, el 10 de juny a Sabadell i el 30 de novembre a Santa Coloma de Gramenet, organitzades pels ajuntaments respectius.

Només a Barcelona, hi ha més de 4.718 iniciatives socioeconòmiques que treballen amb els criteris de l'economia social i solidària (2.400 entitats del tercer sector, 1.197 societats laborals, 861 cooperatives i 260 iniciatives d'economia comunitària) i que generen al voltant d'un 8% de l'ocupació total i representen un 2,85% del total d'empreses de la ciutat.

Tal com recull l'estudi L'economia social i solidària a la ciutat de Barcelona (2016), a la ciutat entre totes elles sumen més de 53.000 persones contractades, més de 100.000 persones voluntàries, més de 500.000 sòcies de consum i 113.000 mutualistes. Hom troba iniciatives d'ESS presents en tots els sectors d'activitat econòmica, des de l'energia fins a la cultura o l'alimentació.

Fes la teva proposta per millorar la ciutat!

Participa en el Pla d'Acció Municipal 2018

L'Ajuntament de Terrassa posa en marxa el procés participatiu per elaborar el Pla d'Acció Municipal (PAM) de l'any 2018. Ja s'ha obert el període per tal que tothom pugui participar presentant propostes de millora de la ciutat i donar suport, a partir de setembre, a les propostes presentades per altres persones i entitats. Per facilitar la participació de tota la ciutadania en el procés, s'han previst sessions informatives a tots els districtes de la ciutat, així com diversos espais de construcció de propostes per a reflexionar i compartir idees que puguin generar noves propostes.

Presentació de propostes

Del 29 de maig al 30 de juny

Qui pot presentar propostes?

Qualsevol persona o entitat que ho desitgi.

Per internet

A través de participa.terrassa.cat

En persona

Emplenant les butlletes disponibles a les Oficines d'Atenció Ciutadana (OAC) i al Punt d'Informació del Raval de Montserrat (atri de l'Ajuntament).

Recollida de suports

Durant el mes de setembre

Qui podrà donar suports?

Totes les persones majors de 16 anys empadronades a Terrassa poden donar suport a un màxim de 3 propostes diferents.

Per internet

A través de participa.terrassa.cat

En persona

En les dates i els espais habilitats amb aquesta finalitat.

De l'1 al 20 de juny

Sessions informatives

19 h
Centre Cívic Alcalde Morera
Sala d'Actes

18 h
Sala Biblioteca BD4

19 h
Centre Cívic President Macià
Sala d'Actes

19 h
Sala Biblioteca BD2

18 h
Biblioteca Central
Sala d'Actes

Espais de construcció de propostes

18 h
CC President Macià
Com podem fer de Terrassa una ciutat més participativa i democràtica.

18 h
CC Montserrat Roig
Com podem fer de Terrassa una ciutat més sostenible, amable i accessible.

18 h
CC Alcalde Morera
Com podem fer de Terrassa una ciutat més activa, dinàmica i amb més projecció exterior.

18 h
CC Maria Aurèlia Capmany
Com podem fer de Terrassa una ciutat més emprenedora i amb més oportunitats laborals.

18 h
CC Avel·lí Estrenjer
Com podem fer de Terrassa una ciutat més cohesionada, justa i solidària.

Els espais disposaran de servei de canguratge i d'interpret del llenguatge de signes, a petició de les persones que assisteixin enviant un correu electrònic a qualitatdemocratica@terrassa.cat

El professorat de l'IES Montserrat Roig i la Comunitat Educativa, contra l'ampliació de línies al centre

La decisió de la Generalitat, saludada per l'ajuntament, rep dures crítiques i advertències sobre els riscos

Redacció

La decisió del Departament d'Ensenyament d'ampliar una línia en l'Institut Montserrat Roig, per a posar un pegat davant la manca de places pel nou alumnat d'ESO, va portar molta tranquil·litat al govern local, fins al punt que la regidora responsable de l'àrea, Rosa Ribera declarà que se sentia "alleujada davant aquest cop de timó, que per fi ens posa en la bona direcció".

La Regidora se les havia vist amb representants de varies AMPA d'escoles de la zona 2, decidides a exigir que la continuïtat dels estudis de les seves filles i fills no es veiés pertorbada per la manca de previsió de les administracions responsables, quan parlem d'una situació que es veia venir fa tant com al menys 10 anys.

El compromís del Departament que tant «alleuja» la regidora Ribera, tot i ser un intent d'apagar foc amb allò primer que et trobes a mà, sembla haver tranquil·litat també les famílies, tot i ser un pegat amb poques possibilitats de resoldre bé el problema.

Però, amb una perspectiva de més llarg abast i coneixent immediat i intens del dia a dia i des del mateix centre d'estudi la situació, el professorat aixeca ara la veu per alertar contra aquesta decisió, en un comunicat fet públic el 24 de maig sota el títol fer i contundent de: «Per què no podem acceptar 5 línies de 1r d'ESO?».

L'assemblea de professorat denuncia: «L'obertura o tancament de línies o, fins i tot, l'eventual increment de la

capacitat d'alguns centres educatius en lloc d'uns altres, mai és innocu en termes de segregació, ans al contrari, la incrementa. Tanmateix seria contradictori augmentar el nombre de places a l'escola concertada al mateix temps que es consolida la infraocupació de determinats centres públics, aquells on, precisament, la segregació és accentuada. Són les aules i centres amb una major heterogeneïtat d'alumnat en quant a procedència (país d'origen) i en quant a classe social, els que ajuden a una escolarització més justa i equilibrada.

Valorem molt negativament el procés d'informació i participació en la presa d'aquesta decisió. Ni el nostre Claustre, ni el Consell Escolar del centre, ni el Consell Escolar Municipal, els que haurien de ser espais naturals de debat i participació, ni tan sols s'han pogut posicionar sobre el tema.

En realitat, la proposta eludeix la responsabilitat del Departament per l'incompliment de la planificació estratègica establerta que ja contemplava el creixement demogràfic i la construcció de l'INS Can Roca i de les Aimerigues. Només calia temporitzar-ho i haver començat les obres abans. L'alumnat de 6è de primària ja estaven escolaritzats des de fa 9 anys! La construcció d'aquests equipaments arribarà molt tard i amb conseqüències negatives pel conjunt de la ciutat.»

Per acabar demanant:

1. Que es retiri la proposta d'increment d'una nova línia al nostre centre.
2. Que s'obri un procés amb tota la comunitat educativa per abordar,

■ Façana de l'Institut Montserrat Roig

no només la planificació de l'oferta educativa i l'adscripció de centres de primària a secundària, sinó també la implementació de mesures per a la millora de la qualitat de l'ensenyament i l'èxit educatiu, la reducció de ràtios i una distribució equitativa de l'alumnat amb NEE entre tots els centres de la ciutat.

3. Que s'explorin altres alternatives, més enllà de massificar els centres, com ara la possibilitat de la creació d'instituts-escola a la zona 2 o d'altres zones de la ciutat. En l'actual situació

els instituts-escola poden ser un bon recurs per garantir una millor escolarització, la coordinació educativa entre etapes i afavorir transicions harmòniques.

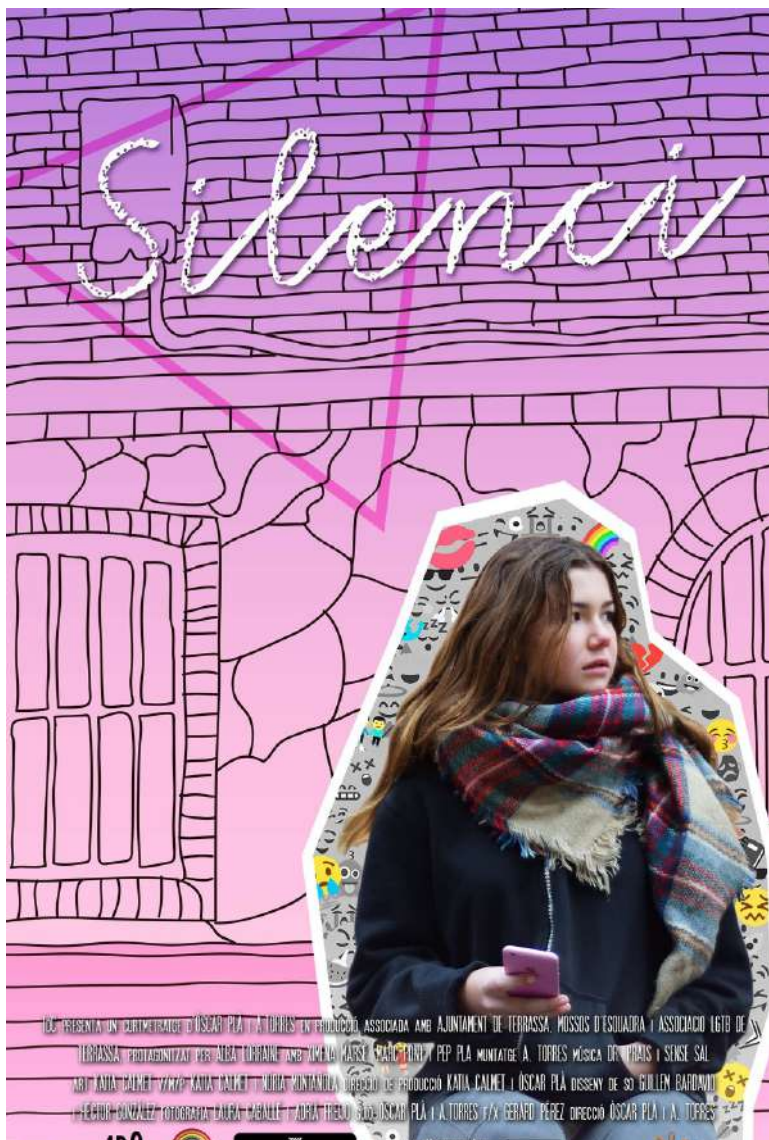
4. Portar aquest debat al Consell Escolar Municipal, al Consell Escolar del centre i al Ple Municipal per demanar el seu posicionament, i obrir un procés de negociació amb el Departament d'Ensenyament.»

També la Comunitat Educativa ha sortit al pas, amb més indignació si cap. Criticant, a més, que l'obertura d'

un grup nou a un centre concertat, en lloc de prioritzar trobar solucions als centres públics no fa més que "incrementar la problemàtica de la segregació escolar, que afecta de manera molt acusada la nostra ciutat i aprofundeix la dinàmica privatitzadora de l'ensenyament".

La Comunitat demana que s'estableixi "diàlegs amb la comunitat educativa de la zona 2 i de la ciutat de Terrassa, s'estudii i apliqui mesures que respectin el dret de l'alumnat a tenir una plaça pública i de qualitat a la seva zona".

Contra la LGBTIfòbia, el 17 de maig i sempre!

El passat 17 de maig es va commemorar el Dia Mundial d'Acció contra la LGBTIfòbia. Amb aquest motiu es va estrenar el curtmetratge *Silenci*, un treball contra la LGBTIfòbia a les aules, elaborat conjuntament per l'entitat LGTB Terrassa, la comissaria de Mossos d'Esquadra i l'Ajuntament. És, al temps, resultat dels acords assolits al novembre del 2014 amb l'aprovació del Pacte per la Diversitat Afectiva, Sexual i d'Identitat de Gènere (Pacte DASIG) en el qual s'envolucrava en la lluita per a la igualtat i la no discriminació multitud d'entitats i institucions terrassenques. La realització de *Silenci* és obra d'Adrià Torres i d'Oscar Pla, el guanyador del concurs que es va fer entre l'alumnat del grau superior de Realització de Projectes Audiovisuals i Espectacles de l'INS Santa Eulàlia.

Tot i els «avenços» que cal enquadrar en el marc del país (amb la llei aprovada pel Parlament i amb casos com el de la Universitat de Barcelona, que ha posat en marxa un protocol pioner per facilitar el canvi de nom a persones transsexuals i transgènere), la dura realitat mostra dia a dia que no es pot baixar la guàrdia, que ni declaracions ni legislació per sí soles garanteixen el respecte a les persones i els drets.

Continua essent una situació normal i freqüent la de l'assetjament, odi i discriminació per motius d'orientació/opció sexual o de gènere, al nostre país i arreu, tal i com han denunciat aquests dies nombroses organitzacions, entitats i també institucions públiques, corroborant el que els estudis i

les dades posen en evidència.

La discriminació sexual i de gènere al nostre país afecta al menys un 30% de persones treballadores LGTBI en l'àmbit laboral i un 70% dels joves, declaren haver patit algun tipus de discriminació en l'etapa formativa, d'acord amb dades sindicals fetes públiques aquest passat mes. Això, com s'acaba de dir, tot i la legislació i un estat d'opinió pública relativament favorable als drets.

La fi de la penalització de l'homose-

xualitat, la transsexualitat i la bisexualitat, com altres tipus de discriminació i segregació exigeix una mobilització social ampla, de tota la societat, en contra de les manifestacions concretes i quotidianes i també de les formes de consciència i ideologia que les mantenen i donen vida, i que tenen tot a veure amb el patriarcat i la defensa del dret del capital a explotar les persones, la defensa de la llei de la selva, que guanyin els més forts o «millors», mentre qui «perd» cau fora.

Icaria editorial

Homo cooperans 2.0

Por una economía colaborativa desde el cooperativismo

Matthieu Lietaert
Prólogo de Michel Bauwens

Icaria • Más Madera

Desobedecer

Pequeño manual

Xavier Renou

Icaria • Más Madera

Els tribunals anul·len 43 convenis d'empreses multiservei usats per reduir salaris

Redacció/Diari del Treball

La campanya dels sindicats CCOO i UGT contra la precarietat i les empreses multiservei, un dels principals agents de la mateixa, comença a donar resultats. De 44 convenis d'empreses denunciats per les organitzacions davant dels tribunals, 43 han quedat invalidats, d'acord amb dades del diari *Cinco Dias* citades pel digital *Diari del Treball*.

Les empreses multiservei, dites també de "serveis integrals", subcontracten pràcticament qualsevol tipus de servei que altres companyies, i fins i tot administracions públiques, vulguin externalitzar. Entre les més habituals hi ha la neteja, la seguretat, la restauració, el manteniment d'edificis, la misatge, però les multiservei que més facturen ara són les que treballen en la indústria i la logística.

La batalla judicial, que de moment sembla que guanyen CCOO i UGT es va iniciar després de la reforma laboral del 2012, quan les companyies multiservei, moltes d'elles filials d'Empreses de Treball Temporal (ETT) van aprofitar una de les qüestions més polèmiques de la nova llei: la prioritat en l'aplicació dels convenis d'empresa. És a dir, que les condicions pactades en el conveni d'una empresa concreta prevalen sobre la resta d'acords sectorials, siguin provincials, autonòmics o

estatals.

Les empreses haurien vist la importància d'aconseguir que es firmessin convenis en aquest àmbit. En aquest sentit, els sindicats van detectar que les firmes de convenis es feien ad hoc, gairebé exclusivament per fer la devaluació salarial. "Firmaven quatre gats el conveni i després ho aplicaven a tot Espanya", assegura el secretari d'Acció Sindical d'UGT, Gonzalo Pino.

Precisament, la falta de representativitat dels firmants és el que ha dut a l'Audiència Nacional a anul·lar 43 convenis dels 44 impugnats des de finals de l'any passat. A més, el Tribunal Suprem ja ha ratificat en tres ocasions la postura de l'Audiència.

Els tribunals han entès que els convenis impugnats no guardaven el principi de correspondència que hi ha d'haver entre l'àmbit estatal del conveni d'empresa i la representació legal dels treballadors que signa aquest conveni. Això no es produïa perquè se signava per part d'un o dos comitès de centres de treball i s'aplicava a la resta de centres i/o llocs de treball, segons declara la responsable d'externalització i empreses multiserveis de la Federació de Serveis de CC OO, E. Bonilla.

"La reforma laboral va donar carta blanca a les multiservei, per mitjà de la firma de convenis propis d'empresa, devaluar els salaris dels seus treballadors un 50% de mitjana", diu Pino.

■ Piquet d'UGT a la porta de SEUR, una de les empreses multiserveis denunciades.

UGT

Les situacions més greus s'han donat, per exemple, segons els sindicats amb les cambres de pisos, una activitat que han externalitzat els hotels, tot rebaixant els salaris fins a un 70% en molts casos. Els càlculs sindicals apun-

ten que el sector dels contact center, ha rebaixat els seus salaris un 38% de mitjana i els de la logística, sobretot en la indústria, un 48%.

L'existència d'empreses multiservei que faciliten l'abaratiment dels salaris

a l'interior de les empreses, de manera que hi ha treballadors que fan la mateixa feina, ha fet que, en concret a Catalunya, organitzacions com UGT posin en marxa campanyes de denúncia d'aquesta situació.

La persecució judicial per l'ocupació del Rectorat de la UAB el 2013 s'endureix

Redacció

'Som 27 i més', el grup de persones encausades per l'ocupació del Rectorat de la UAB l'any 2013 ha tingut constància de l'obertura del judici oral, amb una «nova càrrega», que demana una fiança per la quantitat de 511.835,05 euros que s'ha de sumar a la petició d'anys de presó, altres sancions d'allunyament de la universitat i responsabilitat civil per valor d'altres 387.000 euros. Entre les persones encausades hi ha el secretari general de CGT Catalunya i veí de Terrassa, Ermengol Gassiot.

En un comunicat fet públic, ahir 22 de maig, 'Som 27 i més' informa haver tingut constància, la setmana passada, de l'obertura del judici oral dins del cas, «confirmant la continuïtat d'un procés judicial repressiu en què 25 estudiants, 1 membre del professorat i 1 del pas estan sent perseguits pel fet d'haver-se atrevit a reclamar a l'equip de govern de la UAB que complís amb els compromisos aprovats al claustre i que suposaven aturar una pujada de taxes que allunya encara més la universitat de les classes populars i dels principis i valors que haurien de regir les institucions públiques».

Tot i el temps transcorregut, les declaracions de solidaritat sol·licitant l'arxivament del cas, fins i tot la demanda d'absolució de la pròpia UAB el passat mes de desembre, no ha parat la màquina repressiva. És més, no només dona continuïtat al procés, sinó lluny d'alleujar les càrregues, en aquesta nova fase que ara sobre afegeix una nova càrrega contra les persones imputades: la petició d'una fiança per

la quantitat de 511.835,05 euros, que seran embargats a les acusades per tal d'assegurar que es cobreix la responsabilitat civil. «Aquesta quantitat desorbitada de diners», afirma el comunicat, «no es sustenta en cap justificació, sinó que contradiu absolutament les afirmacions de la UAB, que va xifrar els possibles danys en poc més de 10.000 euros».

L'obertura del judici oral, continua, «no només significa la confirmació del fet que el procés avança a la recerca de castigar penalment a aquelles persones dissidents. Amb la demanda d'una responsabilitat civil que pot ser directament embargada, es vol asfixiar i portar a les persones encausades a una situació límit, en la que veiem com no podem sobreviure ni mantenir una vida digna, doncs un procés judicial ens ofega fins al punt d'impedir que ens desenvolupem en l'àmbit personal i professional de manera natural i dificultant la nostra militància política mitjançant la doctrina de la por».

Així mateix, les persones imputades de 'Som 27 i més' consideren que la continuïtat d'aquest procés i la petició d'un embargament preventiu de més de mig milió d'euros suposa per les persones encausades «una condemna encoberta que no respecta la presumpció d'innocència i que atempta greument contra el dret fonamental de dissidència i protesta».

Aquesta nova fase del procés, que confirma i agreuja la persecució, està sent emprada pel ministeri fiscal, qui considera el grup «com un procés exemplificant, que vol frenar qualsevol possible dissidència sorgida des de les classes populars fent ús de les amenaces i la repressió penal i econòmica».

■ Ermengol Gassiot, veí de Terrassa i secretari general de CGT Catalunya

Davant d'aquesta situació, el grup de suport a '27 i més', demana un cop més a l'Equip de Govern de la UAB que exigeixi públicament el sobreseïment del cas i que renunciï a la responsabilitat civil inflada per l'anterior Equip de Govern. A la vegada, demana que es posicioni en contra de les peticions de la fiscalia, que «xoquen frontalment amb els principis que haurien de regir una societat democràtica on la llibertat d'expressió sigui una realitat i no només un ideal».

Durant la primavera del 2013, les protestes contra l'acomiadament de centenars de professor (més de 400, per la via de la no renovació de contractes) i contra l'augment de les matrícules en un 66% acabà en l'ocupació del Rectorat de la UAB, tot demanant que s'havien de complir els punts d'una resolució acordada pel Claustre universitari sobre aquestes qüestions. L'Ermengol participà amb altres persones en una roda de premsa davant l'edifici ocupat en suport a les reivindicacions. Davant la manca de resposta del Rectorat es bloquejà l'accés a l'edifici durant alguns dies i a la quarta setmana finalitzà l'ocupació.

Els metges denuncien que el pressupost del CST fa perillar l'atenció sanitària

Redacció

Els facultatius d'atenció primària del Consorci Sanitari de Terrassa (CST) han denunciat en una nota de premsa a tots els mitjans de comunicació la situació de precarietat en què es troben -comuna a tota la xarxa d'atenció primària de Catalunya- i que, en el seu cas, es veu agreujada per diversos factors.

L'equip mèdic d'atenció primària del CST denuncia que els professionals que s'han anat jubilant darrerament no han estat substituïts permetent així al Servei Català de Salut estalviar diners a costa de la qualitat d'atenció que el CST presta a la població. L'absència de substituïts es tradueix en situacions com la que es dona al CAP Sant Llàtzer, on hi ha fins a 8.500 adults i 2.600 nens sense metge de família o pediatra assignat formalment.

Els facultatius que denuncien aquesta situació també exposen la pèrdua d'autonomia de gestió que pateixen des de fa anys degut a la delicada situació econòmica en què es troba el CST. Aquesta pèrdua d'autonomia no permet a l'empresa contractar més personal i fa que el CST es vegi obligat a pagar una mitjana de 600.000 euros anuals a l'Ajuntament de Terrassa en concepte de lloguer de l'Hospital de Sant Llàtzer per poder donar servei de llits residencials en una situació excepcional a la sanitat catalana, on allò habitual és que l'Administració o les empreses públiques cedeixin material en règim de cessió i no de lloguer.

Fent pública aquesta situació els metges d'atenció primària del CST volen fer un pas al front i demanar al CatSalut que acordi traspasar els recursos econòmics corresponents al consorci per tal de poder substituir els professionals de l'ICS que s'han jubilat o que es jubilaran i també volen demanar a l'Ajuntament de Terrassa que insti la Fundació Sant Llàtzer que presideix a cedir l'immoble on es troba l'Hospital de Sant Llàtzer al CST sense percebre cap quantitat e concepte de lloguer.

A més de fer pública tota aquesta informació, els signants de la nota de premsa sol·liciten el suport de la ciutadania amb la seva adhesió a la campanya de recollida de signatures i anuncien la seva renúncia a assistir a les sessions clíniques, a les comissions assistencials i no assistencials i a realitzar la formació als estudiants de medicina degut a la sobrecàrrega assistencial. Així mateix demanen el suport explícit a les seves demandes de les associacions de veïns, plataformes en defensa de la sanitat pública i partits polítics d'àmbit municipal i/o nacional.

> La cooperativa celebra enguany el seu 25è aniversari

AlterNativa3, una aposta segura d'èxit pel Comerç Just

Miquel Gordillo

Hom no coneix, al menys no a nivell massiu, que a la ciutat es troba una empresa que produeix cafè i cacau de primera qualitat. A més d'això, estem parlant d'AlterNativa3, una cooperativa egarenca que elabora productes de comerç just, ecològics i de proximitat. Tora una experiència d'èxit dins de l'economia social i solidària a Terrassa, que ara fa vint-i-cinc anys i que encara el futur amb una àmplia projecció, en què fan una aposta decidida pel comerç just i per la sostenibilitat mediambiental i social que aquest implica.

Els inicis de la cooperativa es remunten a Castelló, quan la Rosa i l'Antonio, dos dels seus cofundadors, conegueren l'experiència del comerç just a Alemanya, i començaren a portar i distribuir productes des d'allà. D'aquesta forma, l'any 1992 vingueren a Terrassa i posaren en marxa la cooperativa sense afany de lucre AlterNativa3. Poc després, el 1993, entra en acció l'ONG, «per sensibilitzar sobre com el model de comerç just beneficia el medi ambient, els productors i els consumidors», ens explica la Maria Fernández, responsable del Departament Comercial i de Projectes. Arrel de l'ONG, duen a

■ A la cooperativa AlterNativa3 hi treballen 13 persones, la majoria d'elles dones

ALTERNATIVA3

terme una gran diversitat d'activitats de sensibilització, i també de cooperació internacional: «tenim molt vincle amb Nicaragua, un exemple significatiu és amb la cooperativa de segon grau Cecocafen», la qual agrupa més

de 2.000 petits productors.

L'aposta del comerç just se centra en combinar justícia social, sostenibilitat mediambiental i sostenibilitat social. «Treballem amb marges molt ajustats, ja que el nostre objectiu no és fer-nos rics, al contrari de les em-

preses convencionals, sinó promoure el comerç just i un model de producció i consum més ètic», ens explica la Maria. El fet de reduir intermediaris els hi permet oferir productes de proximitat i de qualitat.

A nivell empresarial, destaquen també el treball en l'àmbit de la igualtat de gènere i la conciliació laboral i familiar. «Entre les 13 treballadores actuals de la cooperativa, la majoria són dones, fem horari de 8 a 16h, però és molt flexible, per exemple el meu company prefereix portar ell els nens a l'escola, els treballadors ens posem els mateixos dies festius que tenen ells, etc'. Un altre dels aspectes que hi prenen cura té a veure amb la gestió dels residus, «amb el packaging sobretot, i amb fer el màxim d'oficina verda».

Cafè, cacau i sucre de proximitat

El salt qualitatiu i que caracteritza aquesta empresa egarenca es produeix l'any 1995, quan comencen a elaborar els seus propis productes: «ens permet fer un producte de molta qualitat, i oferir coses noves a la ciutadania. És tot un repte diari, però la gent valora que som d'aquí, som locals» - explica la Maria, - «mentre que altres iniciatives de comerç just han de demanar els productes fora, per nosaltres això és important».

Els productes que elabora alterNativa3 són el cafè, el cacau i sucre. «Vam haver d'ampliar la nau, se'ns feia petita. El nostre cacau és molt natural, no li afegim res de sals o farines; micronitzem el producte perquè sigui soluble», afegeix, «és sense lactosa, sense gluten i certificat». A la vegada, disposen altres productes com arròs, quinoa, o xocolata, tots ells sempre a través de col·laboracions amb entitats i empreses afins.

Tots els seus productes es troben en botigues de comerç just, es venen online, i en alguns supermercats de tot l'estat, tot i que el 40% es ven a Catalunya. També exportem a Polònia, Bèlgica, França, Portugal o Rep Txeca, molt poc encara, des

de fa uns cinc anys, però any rere any obtenim uns millors resultats», afirma. A diverses botigues de Terrassa és fàcil trobar-hi productes d'AlterNativa3.

Ara estan celebrant 25 anys d'existència, a través d'una campanya anomenada *Somriu*, «li hem dit així per què és ecològic, és local i està bo!», afirma orgullosa la Maria. Dintre de les celebracions, el 10 de juny hi haurà una jornada de portes obertes, la qual ofereixen anualment, a la mateixa seu de la cooperativa a la carretera de Castellar núm. 526. Serà tot un matí per mostrar les instal·lacions i per conèixer el procés d'elaboració dels seus productes, a banda de poder fer degustació de cafè, cacau i xocolates ecològiques. «És més amè quan veus diferències entre comerç tradicional i comerç just».

“Elaborar els nostres propis productes és tot un repte diari però la gent valora que som d'aquí, som locals”

Entre d'altres accions de celebració, hi ha en marxa un concurs de recopilació de codis de barres dels seus productes per aconseguir un any de comerç just gratis. També escolliran fotos a través d'Instagram, fent servir la campanya *Somriu*, per elaborar el calendari del 2018. A banda de les degustacions de cafè i cacau que són habituals.

Una cooperativa en creixement constant

L'any passat, AlterNativa3 va créixer un 25% en vendes respecte el 2015. I el seu objectiu és seguir creixent, «ja que la competència és molt dura, i volem situar el comerç just on li correspon». De fet, consideren que encara hi ha marge: «a Espanya el consum anual per càpita de comerç just és de 0,75€, quan a la resta d'Europa són 12 euros. Estem molt per sota, necessitem que les cooperatives creixin, el que passa és que no hi ha prou demanda», ens diu la Maria.

A banda d'aquest creixement, altres accions de futur passen per reactivar l'ONG i els projectes vinculats. «Per això, però, cal tenir finançament», confessa la Maria. «Per exemple, també a Nicaragua estem en un projecte d'empoderament de la dona, de caire més cultural».

Com a cooperativa ja consolidada, AlterNativa3 està present a la XES, l'Associació del Segell del Comerç Just, la Federació de Cooperatives de Catalunya, i també amb les entitats FETS, Fiare Banca Ètica, OikoCredit. «Cada any fem el balanç social, i tenim pendent realitzar la nostra pròpia política de responsabilitat social, però s'ha de fer bé i amb temps, partint d'un bon diagnòstic».

Amb tot, AlterNativa3 suposa un model consolidat i cooperativista i un exemple d'economia solidària a la ciutat. Una experiència que no s'atura per tal d'aconseguir portar els valors del comerç just arreu.

Dia del Comerç Just a Terrassa

Com cada any, entitats com Intermon Oxfam i AlterNativa3 van voler conscienciar sobre les condicions de treball dignes dels treballadors i el respecte al medi ambient que implica el comerç just.

■ Exposició de productes de Comerç Just i Intermon Oxfam al Mercat de la Independència

El passat dissabte 27 de maig, se celebrà a Terrassa el Dia Mundial del Comerç Just. Amb el lema «La revolució de les butxaques», i de la mà d'AlterNativa 3 i d'Intermon Oxfam, el Mercat de la Independència va ser escenari d'una jornada plena de música, activitats infantils i productes de comerç just.

La jornada comptà amb la participació de la companyia musical Roger Canals, l'Associació d'Amics de l'Òpera i la Sarsuela, els Minyons de Terrassa i l'exposició «Tira del Fil», a banda de venda i degustació de productes de comerç just.

L'acte tractava a l'hora de sensibilitzar sobre el comerç just i dels seus avantatges respecte el comerç internacional convencional. Els criteris del comerç just es resumeixen en què els processos de cultiu i producció siguin respectuosos amb el medi ambient, que siguin productes elaborats per petits productors, agrupats en forma de cooperativa i d'altres alternatives de treball associat, per tal d'assegurar condicions dignes de treball. A la vegada, es vol evitar la intervenció d'intermediaris i especuladors, així com garantir una transparència en els preus tant per als productors com per als consumidors.

Ramon Rius (Associació d'Amics de la Música): “potenciar la cultura és una qüestió de tots”

Ana Belén Mesa

Hom coneix de sobres el famós Festival de Jazz que empena la música a Terrassa durant les dues setmanes a finals de març. També existeix tota una programació musical clàssica que l'àrea de cultura de l'ajuntament organitza mitjançant una comissió en què s'organitzen cicles en diferents punts d'importància arquitectònica i històrica de la ciutat. A la vegada, dintre d'aquesta oferta musical, podem trobar diferents alternatives que, durant l'any, duen a terme una sèrie de projectes musicals que els fan formar part de la cultura musical de Terrassa.

Un d'aquests centres que conformen el panorama de l'oferta musical es troba al passeig del Vapor Gran número 17, en el recent creat Centre de les Arts de Terrassa, que alberga al seu interior el CEM (Centre d'Estudis Musicals). Aquest compta amb reconeixement institucional, la qual cosa els hi permet atorgar títols de grau professional, reglats i compatibles a tot l'estat i que forma part de l'esmentada comissió. Una altra branca és l'associació d'Amics de la Música.

El 2011 neix l'Associació, fomentada pel CEM i l'AMPA de l'escola, com a necessitat de promoure la cultura musical arreu de la ciutat amb projectes que pretenen arribar a tot el públic i per tant demanen la participació de la ciutadania. És una associació embrionària que depèn molt del recolzament privat per fer els seus projectes i que estan establint comunicacions amb l'ajuntament per poder construir sinèrgies que facin possible els seus objectius de promoció cultural i musical.

Fruit de tot això, en Ramon Rius, president de l'associació i professor del CEM, juntament amb altres cinc professors, han format una cooperativa

de treball (Edumusic SCCL), per què creuen en la importància dels valors: “conceptualment sempre he cregut que ens hem d'arremangar tots”. Com a cooperativa estan duent a terme uns cicles musicals amb l'Hospital Sant Pau de Barcelona, però encara queda molt camí per fer, quan tot just acaben d'encetar la seva activitat com a cooperativa.

Entre els projectes que realitza l'associació dels Amics de la Música es troba la possibilitat de gaudir com a públic de les masterclass que músics d'arreu del món donen de manera formativa. També realitzen tallers familiars que donen la possibilitat de treballar nens i nenes amb els seus pares i mares.

El Festival Didó, un altre referent cultural de ciutat

Ara mateix, l'esdeveniment més rellevant que duu a terme l'associació és el Festival Didó, que en la seva tercera edició ja s'ha consolidat com un referent més de l'oferta cultural egarenca. Parlem d'un festival de música i titelles que durant un intens cap de setmana (enguany es va celebrar del 21 al 23 d'abril, amb assistència de sis mil persones), en espais del centre i amb focus al Vapor Gran, ofereix espectacles, tallers de música i titelles de diferents tipus i tècniques, de la mà de músics i companyies titellaires d'arreu de Catalunya, adreçats al gaudi de petits i grans.

Aquesta consolidació els permet pensar en tenir una col·laboració més estreta amb altres festivals culturals referents de la ciutat, com ara el de Circ i el Tub d'Assaig, amb qui mantenen una bona relació, i sobretot amb el TNT de teatre. Destaca també la seva vinculació amb els Amics del Vapor Gran, amb el desig de desenvolupar la zona com un equipament cultural de relleu.

En canvi, altres projectes que han realitzat, com ara el fet de portar la música als diferents barris, il·lustren un proble-

■ Ramon Rius mostra el penó dels Amics de la Música per a la Fira Modernista.

ma de base que arrossega la ciutat de fa molt de temps i que en opinió d'en Ramon Rius, reflecteix que encara “hi ha molta feina a fer”. El fet que l'associació hagi ofert “concerts gratuïts en diferents barris de Terrassa i la gent no vingui, fins i tot amb entrades regalades”, fa pensar a en Ramon que hi existeix un greu problema que s'ha de solucionar abans de tot.

Com a professor de música, en Ramon, que fa més de trenta anys de la pràctica de la seva professió, veu la necessitat d'una organització multi entitat conjuntament amb les institucions

públiques, que lluiti per l'objectiu comú d'arribar a tothom. Hi ha d'haver un treball de sensibilització.

La qüestió per arreglar aquesta situació radica en l'anàlisi profund “d'un problema de base”, i que és que la majoria de la ciutadania encara no participa d'aquesta possibilitat. Trobar les diferents causes que fan que la gent no formi part activa o passiva, com organitzadors o espectadors, de la vida musical de la ciutat.

Segons en explica en Ramon, un altre punt important a treballar està relacionat amb la difusió de la música arreu

de Terrassa i en aquest sentit també s'ha de treballar més profundament en l'arrel d'aquesta situació. “Cal que hi hagi una potència informativa, ja que si no poca gent se'n assabenta”, remarca en Ramon, i que s'informi contínuament de l'oferta per aconseguir una consolidació de les alternatives musicals que qualsevol persona pot gaudir en la ciutat.

Segons la visió del president de l'associació, és evident que «falta pressupost però també persones que ho duguin a terme, un pacte entre tots amb un lideratge i valentia, ja que la cultura és una qüestió de tots».

El Consell Municipal d'Economia Solidària, a punt

El Consell Municipal d'Economia Social i Solidària, un organisme pioner al país, està a punt de constituir-se plenament i poder començar a realitzar les seves tasques i objectius en tant que «òrgan de participació de la ciutadania, de les entitats, institucions i les empreses interessades en donar suport als àmbits d'economia social i solidària», d'acord amb el reglament aprovat fa un any passat pel Ple municipal.

Les funcions principals del Consell són: fomentar la participació, i creant espais de debat i de reflexió, així com d'altres que facilitin la col·laboració i intercanvi, tot plegat cara a conèixer les necessitats i potencialitats de l'economia social i solidària. També s'inclou l'assessorament a l'administració.

Aquest mes de maig, la «Comissió de vocalies» d'aquest consell (amb representants dels grups municipals i personal tècnic), encarregada segons aquest reglament de vetllar per garantir el màxim possible de pluralitat, proporcionalitat i paritat en les vocalies que constitueixen l'organisme, va estudiar les candidatures que es van proposar i ha fet una proposta que, argumenten, asseguraria «la representació de totes les formes jurídiques de les empreses i entitats de l'economia

social i solidària», al temps assolirien «el màxim de paritat i reconeixeria els diferents àmbits d'activitat».

A la proposta, que ha de ser ratificada per Decret d'Àlcaldia, hi ha com a titulars i suplents les següents entitats:

Per a vocalies de fins a un màxim de 7 representants de les empreses, associacions i fundacions que fan activitat econòmica a la ciutat sota les fórmules d'economia social: FUPAR (Centre Especial de Treball), La Previsió Terrassenca (Mutualitat de Previsió Social), Associació Ecoinserció, l'Eina cooperativa, Cooperativa Malarrassa, Fundació Leitat, i Cooperativa Edumusic (CEM).

Per a les vocalies de fins a un màxim de 3 representants, inclouent-hi en aquest cas també col·lectius que no fan directament activitat econòmica i que realitzen i/o promouen projectes que fomenten algun dels àmbits de l'economia social:

Grup Local de Som energia, Grup Local de Fiare Banca ètica, Fundació Càritas (projecte empenedoria social)

Per a la vocalia representant d'entitats de segon nivell de l'àmbit local i supralocal que tinguin com a finalitat el foment de l'economia social:

XES Terrassa (Xarxa d'Economia Social).

Cooperativa l'Eina, un any de creixement

La cooperativa d'inserció laboral i serveis educatius l'Eina ha celebrat recentment la seva assemblea anual. Fundada el 2007, l'Eina treballa des de llavors per a la inclusió sociolaboral, particularment de les persones en risc d'exclusió.

El balanç del darrer any mostra una cooperativa que ha fet un salt quantitatiu important el darrer any. D'una banda pel volum de projectes socioeducatius que l'entitat executa a diferents escoles i municipis de la comarca, com ara Barberà, Sant Quirze del Vallès, Rubí, Matadepera i a Terrassa. També a nivell qualitatiu la feina feta és destacable, tal com ho mostra la incorporació de dues noves sòcies treballadores a la cooperativa. L'Eina compta actualment amb 8 sòcies.

A l'assemblea, celebrada el passat dijous 25 de maig al Casal Cívic de Torre-sana, participaren diverses educadores dels múltiples projectes que la cooperativa desenvolupa. D'aquesta forma, tingueren l'oportunitat d'explicar la intervenció que fan, a través de les diferents activitats extraescolars, de menjadors, casals, i al mateix carrer, amb els adolescents i joves. També s'exposaren

altres projectes socials del districte en què l'Eina es troba immersa, com ara a l'hort comunitari de Torre-Sana, o el treball tèxtil amb mares de l'escola Mare de Deu Montserrat.

El Ricardo, gerent de l'Eina, també exposà breument l'estat d'uns comptes sanejats de la cooperativa, els quals permeten afrontar el futur també amb optimisme i creixement. La cooperativa, en tant que membre activa de la XES, col·labora al seu torn amb altres cooperatives locals, com ara Sprintcoop, que fa consultoria i gestió d'empreses, i també amb el mitjà Malarrassa, les quals també forem convidades a participar a l'Assemblea de l'Eina.

> Bicicleta Terrassa Club

Per un canvi del transport, del model urbà i de societat

Pep Valenzuela

BiciTerrassa Club (BiTer) és una associació sense ànim de lucre per promoure l'ús de la bicicleta a la ciutat com a mitjà de transport habitual i lleure normalitzat. L'objectiu últim o, per dir-ho d'altra forma, el paper o funció d'aquesta proposta és aconseguir transformar la ciutat de manera que sigui una ciutat habitable per a tothom.

Tot plegat, la proposta o fita, la possibilitat de posar-la en pràctica i, al temps, l'efecte de l'activisme tenen a veure amb la conscienciació sobre formes de vida i relacions saludables. Argumenten a BiTer que qui va en bici «sol ser gent més saludable, amb hàbits de salut, persones que tenen un consum conscient de la mobilitat, pensant amb elles mateixes i en la resta».

Entenen que aquesta és una tasca per anar guanyant dia a dia, intenten allunyar-se de la visió del ciclista com a persones individualistes que volen fer esport o que volen anar més ràpid a la feina. «Nosaltres mirem molt la ciutat i els altres», afirma en Haritz Ferrando, membre de la junta i un dels dinamitzadors del projecte.

Hom parla, per tant, d'un projecte d'acció social que fa que BiTer cerqui complicitats i implicació en molts àmbits, com per exemple treballar amb entitats veïnals, fent pedalades de barri, i amb objectius culturals, com descobrir la ciutat amb rutes en bici; han establert relacions amb associacions de mares i pares d'escoles per fer tallers informatius i formatius. Les seves sortides i activitats serveixen, al temps, per fer publicitat i solidaritat de causes, com el Banc de Sang o entitats de lluita contra malalties rares.

L'increment de l'ús de la bici ha comportat problemes de convivència amb vianants i cotxes. Entenen que aquesta situació necessita de diàleg i pedagogia per totes parts. Així, subratlla l'Haritz, «treballem molt perquè la implantació de l'ús de la bici es faci també de forma cívica i amb el mínim d'incidències». Començant pels propis ciclistes, apunta, «ens preocupa l'ús incívic d'alguns, com circular per les voreres, saltar senyals de trànsit».

BiTer ha optat per focalitzar aquest problema, però mirant des de tots els angles i mostrant que cal reconèixer el dret de les persones ciclistes a anar per la calçada. Que això és un tema clau ho

confirma el propi Haritz: «el 80% de la nostra acció amb l'Ajuntament és per pacificar les calçades, per fer que acabin sent carrils bici, que els 434 quilòmetres de carrers que hi ha a la ciutat siguin carril bici; que no vol dir només per a bicis, sinó on la persona que va en bici percebi allò com el seu espai natural on no corre riscos extrems».

En col·laboració amb l'Ajuntament s'han fet unes plaques amb el lema Puc anar pel centre del carril, «per desmitificar la idea que sinó hi ha carril bici no es pot circular, o que calen més carrils bici, perquè els carrers els tenim, i tenim dret a anar pel centre del carril per la seva seguretat».

Hi ha també un acord amb la Policia Municipal per actuar davant l'assetjament de ciclistes per la resta d'automobilistes. És un protocol intern d'actuació en cas de pitades, crits, amenaces o avançaments amb risc; es demana deixar passar el cotxe però registrant o memoritzant el número de matrícula, que es comunica a la PM. Aquesta truca després a la persona, en algun cas fins i tot l'han anat a veure, per explicar i informar que els ciclistes tenen dret. L'experiència, assegura l'Haritz, ja està funcionant i molt bé; «va en la línia de treball de fer pedagogia».

Les activitats regulars del BiTer són: sortides urbanes i per l'Anella Verda, no esportives o de competició, obertes a tothom, a famílies, joves i grans. A més de descobrir la ciutat s'aprenen circulació, normes i consells. Els dijous, tot l'any, fan l'activitat estrella del club: una ruta urbana, sortint de la recentment batejada plaça de les Teixidores, al costat de la Casa Bauman, a les 20h. Els diumenges, alternen sortides urbanes amb sortides per l'Anella Verda, per camins, una col·laboració de fet amb l'àrea de Medi Ambient per fer conèixer els camins de l'entorn.

Programen, paral·lelament, cursos bàsics per aprendre a anar en bici i a circular per la ciutat amb seguretat. Són oberts a persones de totes les edats. En aquest cas sí que hi ha un preu per poder pagar les monitores, instructores professionals, aclareix l'Haritz. Els horaris i dies es fixen amb les persones interessades.

Participen en cursos a escoles, en aquest cas és un acord de l'Ajuntament amb la cooperativa Biciclot, una prestigiosa entitat nascuda a Barcelona amb la qual BiTer té relacions de col·laboració. Aquí la participació de

■ La junta al complet de l'associació BiTer, Haritz Ferrando subjecta la bandera.

tècnics de BiTer garanteix la perspectiva local dels cursos, a més de presentar-se a l'alumnat que, després, pot continuar practicant. BiTer, d'altra banda, treballa estretament amb l'Ajuntament fent assessoria i treball tècnic en els àmbits de mobilitat i

implantació de mesures relacionades amb la circulació de la bicicleta.

L'entitat és activa també pel que fa a organitzar reivindicacions, com ara alguns carrils bici, les connexions entre Terrassa, Matadepera i Sabadell, i aparcaments segurs a les estacions de

tren. Una activitat important és la col·laboració amb la xarxa d'AMPAs pel Camí Escolar, una proposta d'accions per donar més autonomia als infants, perquè vagin més segurs als entorns escolars, i que, entre d'altres, hi hagi aparcaments dintre les escoles..

La bicicleta, associació i cooperativa

El BiTer va néixer l'any 2013, en independitzar-se el grup egarenc de membres del Bicicleta Club de Catalunya, una entitat a la pràctica molt de Barcelona. «Va ser molt tranquil», recorda l'Haritz, «era molt clar que més pràctic i millor en molts sentits tenir treballar independentment». En tot cas, la gent que comença a moure's a la ciutat ho fa pels volts de 1992, amb la referència del treball del col·lectiu Bici Sense Presses, impulsat per Francesc Suárez; «i cal reconèixer el mèrit que tenia l'any 92 treballar aquest tema quan poca gent creia en la bici com a mitjà de transport», destaca d'activista.

Però, com a grup, com acció associativa, el punt més clar d'inici és al 2010, amb motiu de la inauguració de la primera xarxa de carrils bici a Terrassa, quan van començar les sortides dels dijous. Una preparació per crear el BiTer el 2013, amb participació d'unes 20 per-

sones. Avui el nombre de sòcies és de 210.

Hom parla, així, d'una entitat consolidada, «però volem arribar a més gent, a tots els ciclistes de Terrassa», explica, «no només per alguns serveis, com assegurança, responsabilitat civil o descompte en comerços, sinó com entitat de suport tècnic i moral, en el marc assenyalat del treball per la transformació de ciutat».

Paral·lelament ha aparegut la necessitat de pensar i organitzar alguns treballs relacionats que ja es fan i altres que es podrien fer o que ja els proposen. Estan pensant crear una cooperativa, «justament perquè ens sentim molt còmodes amb el moviment cooperatiu, treballem amb Biciclot i altres i ens plantegem crear una cooperativa de treballadores». Hi ha els treballs en l'àmbit formatiu i d'assessoria, però també altres com, per exemple, missatgeria ecològica, un treball que avui realitza un membre del Club, en Fran Eldlarro.

■ Acció reivindicativa de BiTer per demanar un carril bici al carrer Periodista Grané.

Terrassa, encara poc amable amb la bicicleta

«Terrassa és molt més fàcil del que sembla per anar en bici», assegura l'Haritz, en tant que usuari quotidià. «Jo hi vaig sempre pel centre del carril i cada vegada ens piten menys, es nota que l'agressivitat va a menys». Aquesta situació, l'Haritz creu que, entre altres motius, és conseqüència de la creixent presència de ciclistes als carrers. «Però encara falta un canvi de xip, de mentalitat», emfasitza, «i voluntat política per part de l'Administració per avançar», afegeix assenyalant el cas de Barcelona, on, diu, s'estarien dedicant molts recursos per fer infraestructures segures.

A Terrassa, a més, tampoc caldrien grans inversions, apunta encara, i planteja que «amb una bona comunicació sobre com compartir l'espai, els símbols de la bici i campanyes pedagògiques seria més que suficient, no caldria grans pressupostos». En tot cas, sobre el Pla de Mobilitat municipal diu és «ambiciós, preveu moltes d'aquestes accions, ara falta veure que s'executi».

Concretament, BiTer està proposant 20 accions de promoció que donen continuïtat al treball fet, com és promoure anar en bici a la feina i centres d'estudi, ampliar els cursos a les escoles i més atenció a la compatibilitat de circulació de bicicletes a la calçada.

Neix “La Tija”, editorial independent, cooperativa i feminista

Maria C.

L'Elena i la Gemma es van conèixer, aviat farà un any, preparant un viatge a Palestina. I és que fa tres anys que la Gemma i altres persones que formen La Recolectiva s'autogestionen per organitzar un col·lectiu que viatja cada mes d'octubre als territoris ocupats per ajudar les famílies locals en la recollida de l'oliva. «L'ocupació israeliana va molt ràpida i, en conseqüència, les terres dels agricultors palestins s'han de treballar també molt ràpidament» ens explica la Gemma.

Al 2016 l'Elena es va unir al col·lectiu i així es com van entrar en contacte aquestes dues noies de ment inquieta, que somriuen i parlen amb seguretat dels seus projectes, de les seves idees.

L'Elena té dinou anys i és veïna de Terrassa. Entre d'altres coses, és creadora d'un personatge il·lustrat, La Lila, que acumula més de 7.000 seguidors a la xarxa social Instagram, i que ella utilitza com a mitjà d'expressió de les seves reflexions entorn al feminisme.

La Gemma té vint-i-nou anys, és de Badalona, i està a punt de graduar-se en Sociologia. Entre d'altres coses, és cofundadora de Veus amb veu, una editorial i llibreria feminista del Raval de Barcelona.

Quan es van conèixer, la Gemma havia deixat, per motius personals, Veus amb veu, i va proposar a l'Elena fundar una nova editorial, aprofitant els coneixements adquirits en la seva anterior experiència. Durant un temps van estudiar si el projecte era viable des del punt de vista econòmic, també van haver de decidir quin seria el format jurídic de l'editorial, que va acabar prenent forma de cooperativa «per ser la forma més ètica de treballar», i van haver de definir la línia editorial del projecte.

La Tija pretén denunciar públicament l'assetjament constant de les institucions religioses vers les dones i la impunitat de què en gaudeixen.

La nova editorial, basada en el pensament crític, anirà enfocada a lectors i lectores amb edats compreses entre tres i divuit anys. La Gemma ens

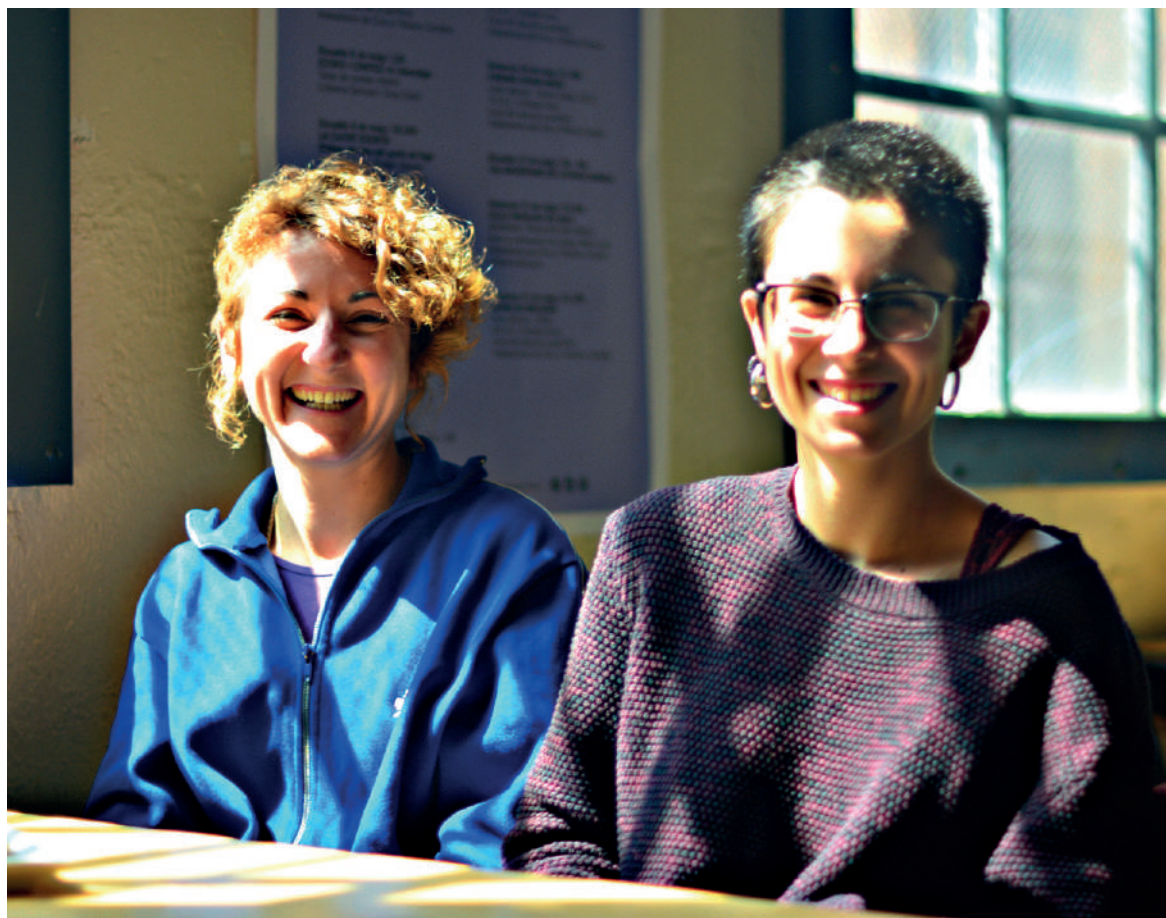
explica com a la llibreria del Raval hi acudia professorat de secundària buscant material per a treballar amb la gent jove temes com homosexualitat, sexualitat, el mite de l'amor romàntic, etc., «i era complicat perquè no hi ha gaire cosa editada». «Hi ha molt material per a nens d'entre tres i deu anys, i més enllà dels divuit, però pels adolescents no hi ha pràcticament res fora del circuit comercial. Tot són Harry Potters i Crepusculs» ens diuen les joves editores.

Amb l'objectiu de suplir, doncs, aquesta mancança, la Gemma i l'Elena han fet un pas endavant i han decidit fundar la La Tija, una editorial cooperativa que ara prepara ja el llançament del seu primer llibre: *De cómo el catolicismo me jodió la vida*. Aquest primer volum editat per la Tija està il·lustrat per l'Elena i escrit per la pròpia Gemma.

El llibre neix del desig d'explicar l'experiència educativa a una escola religiosa propera a l'Opus Dei de la qual la Gemma va marxar per potes quan tenia 16 anys. «Ara que tinc gairebé trenta anys, tota aquella educació que vaig rebre està sortint a la llum i m'està portant problemes», ens diu l'autora, i afegeix que amb aquest llibre vol compartir aquesta experiència però sempre des d'un punt de vista humorístic. En l'elaboració de *De cómo el catolicismo me jodió la vida* hi participen al voltant de 40 dones de diferents edats que amb els seus records, vivències i discursos han ajudat a crear a la Sas, un personatge fictici que mostra diferents moments i espais de la seva vida on el catolicisme ha deixat una forta empremta en forma d'inseguretats, pors i complexos.

Tot i l'aposta per la visió humorística del llibre, La Tija pretén denunciar públicament l'assetjament constant de les institucions religioses vers les dones i la impunitat de què en gaudeixen. Això sí, també volen generar sororitat entre les dones i espais de suport mutu. La Gemma i l'Elena insisteixen en que la seva intenció «no és ofendre ningú» però reiteren i defensen el dret a expressar el seu rebuig vers un «sistema asfixiant» que té com a principal objectiu les dones.

En preparació ja hi ha un segon llibre, aquesta vegada sobre Ginecologia conscient, escrit i il·lustrat per dues noies que es van posar en contacte amb la Tija per donar sortida al seu material.

■ La Gemma i l'Elena han impulsat La Tija Edicions

MC

«Això és una cosa que ens ha sorprès al començar amb La Tija: de cop hem rebut moltes propostes. La gent té moltes coses a dir, moltes ganes d'expressar-se i sovint no té el mitjà. Les grans editorials, si no ets un best seller o un clàssic, no et publiquen, perquè no els hi surt a compte, així que nosaltres volem ser també una plataforma de llançament per a tot aquest talent que tenim al nostre voltant», explica l'Elena.

La nova editorial, basada en el pensament crític, anirà enfocada a lectors i lectores amb edats compreses entre tres i divuit anys.

La pregunta, arribades a aquest punt, és obligada: és viable això d'editar llibres?

«Per editar llibres només necessites un ordinador i bones idees» ens diuen rient.

El tema econòmic ja és més compli-

cat. *De cómo el catolicismo me jodió la vida* s'editarà mitjançant la plataforma de finançament col·lectiu Goteo perquè, tal com elles expliquen, encara disposen de pocs recursos per a desenvolupar aquest primer projecte. La precarització de l'ofici d'editora, la manca de voluntat política a l'hora de recolzar projectes personals i la manca de recursos personals derivada de situacions laborals on la precarietat es cronifica, obliga la Tija -i a molts altres projectes culturals independents- a optar per vies de finan-

çament alternatives.

Amb el finançament col·lectiu volen cobrir el cost d'impressió del primer tiratge del llibre -200 exemplars en castellà i 200 en català-, cobrir el cost de la pàgina web -no tenen seu física de moment- i pagar els costos d'ISBN dels llibres. Gestions prosaïques i avorrides però necessàries per avançar en el seu disseny: construir una editorial que ajudi a edificar una societat sana, forta i compromesa. Una editorial amb què portar el feminisme al món dels llibres i a l'inrevés.

La campanya de micromecenatge per donar empenta a aquesta nova editorial cooperativa i per aconseguir el llibre es pot trobar a la web www.goteo.org

FES-TE
SÒCI/A!

MALARRASSA

AMB TU, CREIXEM!

> Pere Botifoll, de la masia de Ca n'Oliveró

Agroecologia, produir i viure més enllà del segell

La masia, a Castellbisbal, amb registres del s. XVII, s'ha mantingut com un espai d'equilibri i diversitat agrícola.

Pep Valenzuela

«La producció ecològica hauria de ser la normalitat, perquè ens ho estem carregant tot amb l'afany de guanyar més i de créixer», així defensa aquesta forma de produir el gestor i propietari de la masia de Ca n'Oliveró, en Pere Botifoll. Per ell, això no és només una forma de treballar, sinó també de vida, «vam anar fent el que ens deia el sentit comú, ser-hi a l'espai natural ja et porta», i ho diu un que parla de generacions de família que cultiven aquesta finca de Castellbisbal.

La crisi que vivim en aquests darrers anys ha estat una experiència que els ha reforçat les conviccions, però en Pere no s'atreveix a afirmar que la gent hagi canviat prou en el sentit que li sembla necessari: «no veig prou canvi d'hàbits cap a un espai més ecològic i sostenible, no només en l'alimentació, també en l'habitatge, en el consum d'aigua, de llum... S'han fet avenços, molts, clar que la crisi ha obligat bastant, però...».

Amb una formació professional de segon grau, llavors es deia d'Agràries, a l'Arboç del Penedès, en Pere combinava amb la feina a la masia familiar, on ha treballat simultàniament amb el pare i l'avi. «Anaves coneixent el dia a dia del treball al camp que feien els teus pares, no et deslligaves, era paral·lel, i coneixies experiències varies i com funcionaven explotacions diferents, podies anar creant segons els teu parer una mica».

Ca n'Oliveró és una finca agrícola de Castellbisbal, «la típica masia de sempre», amb les terres de cultiu als

voltants, unes 67 hectàrees, unes 50 de forestal i unes 17 de cultiu variat: horta, fruiters, oliveres, vinya i cereals.

Allò més a prop de la casa, és l'horta, amb aigua del pou i la que recullen de la casa, els camins i les rases; amb una gestió de gota a gota, és la part de regadiu. Més lluny, els fruiters, que necessiten un rec de suport a l'estiu; i més lluny, amb menys d'aigua, hi ha la vinya, l'olivera i el cereal, que ja és de secà.

Molt important, al voltant de tots els cultius hi ha la zona forestal, que «no té un rendiment econòmic directe», explica aquest productor que es reconeix orgullosament com a pagès, «però que ajuda a tots aquests cultius, perquè és un reservori de fauna beneficiosa, com les abelles i depredadors de paràsits. Al temps que ajuda a cridar la pluja, per dir-ho d'alguna manera, i també trenca els vents, fa que no hi hagi tanta evaporació als cultius; bé, res de nou, és una part de la funció del bosc». Recorda, a més, quanta diferència hi ha amb o sense bosc, perquè el gran foc del 1994 els va cremar quasi tota la part forestal, «es veia molt clarament com els cultius patien».

Aquesta masia de propietat familiar, molt a prop de centres urbans importants, que no ha deixat de viure-hi i produir, ha esdevingut un cas rar dels que en queden pocs. «En el nostre cas, durant varies generacions s'ha mantingut la mateixa família en la mateixa masia i vivint de la camp», informa en Pere, tot explicant que no hi cap origen de gran propietat o vincles nobiliaris.

A més, en una zona que urbanísticament té un valor molt gran, i òbviament els han volgut comprar, «però la nostra aposta ha sigut sempre que

■ Parada de Ca n'Oliveró al Mercat de la Independència

PV

tingui un fi agrícola aquell espai, i viure d'allò», sentència: clar que sempre hi queda algun dubte: «sembla clar que s'hagués pogut vendre i viure ara amb més tranquil·litat, més estabilitat econòmica, perquè viure del camp és molt complicat».

Arribar a ser una finca de producció ecològica i agroecològica, com s'ha dit, ha estat una conseqüència «natural» de l'estil i filosofia que ja venia de família. En Pere explica que la producció ecològica és una part d'allò que hom diu agroecològic; això té unes connotacions com, entre altres, produir ecològicament, vendre en proximitat i que la gent que hi treballa està ben contractada i vivint d'això. L'agroecologisme, afegeix, «és promocionar aquesta agricultura dintre

del teu entorn, no és una producció només de produir i fer diners; no es tracta només d'una etiqueta en els productes, sinó com a fet natural». En aquest sentit, considera el gestor de Ca n'Oliveró, arribar aquí ha estat en el seu cas un desenvolupament del que ja feien i pensaven.

De totes formes, el segell d'ecològic el van registrar l'any 2000. És una certificació europea. D'agroecològic no n'hi ha certificació, «és una proposta per qui vol anar més enllà de la producció, respectant més el medi, pensant que aportes quelcom a la societat, a l'entorn; per això la venda de proximitat i treballar amb varietats de llavors defugint el monocultiu, per més que sigui en producció ecològica».

En aquest mateix sentit senten el man-

tenir-se el pagès com a gestor de l'espai, vivint allà, «això canvia molt les coses, tu hi vius, les 24 hores, com els animals que hi viuen al bosc, que s'ho senten seu, no perquè tinguin títol de propietat, sinó perquè és l'entorn de vida, ja era el meu pare i el meu avi, i canvia molt la proximitat i relació amb els cultius, les plantes, ets part integrada d'aquell entorn, això et fa veure diferent, la teva natura et fa anar cap allà».

Així, doncs, en Pere considera que estan fent una «defensa del territori, de la natura, entenen que cal un equilibri i relació respectuoses». Aquesta visió del de Ca n'Oliveró inclou també «el progrés, entenent que tothom puguem conèixer, també la indústria; cal veure l'equilibri que es pot trobar».

V Fira Agroecològica de PIC Vallès

El passat 28 de maig les parades de productores agroecològiques del Vallès oferiren els seus productes a la plaça Vella. Organitzada per PIC Vallès i l'Ajuntament de Terrassa, aquesta és la cinquena edició d'aquesta fira, de caràcter comarcal, una aposta de productores i consumidores de la comarca per teixir xarxes i ponts entre el camp i la taula, sense intermediaris.

Xarxa de petites produccions

la masia, com a empresa, hi treballen 7 persones, incloent-hi al Pere i la seva esposa. Tres treballadores fan comerç, dues a la parada del Mercat de la Independència, el punt de venda més important, i una repartint a comerços, botigues i alguns restaurants de Terrassa i ciutats de la comarca; dues treballen la terra, a l'estiu poden arribar a 4. En Pere i l'esposa reparteixen temps entre aquestes tasques i l'administració i la comptabilitat.

La gestió la porta ell mateix, però la gent, assegura, treballa amb molta llibertat, «ells saben com va i plantegen i proposen, ens trobem i compartim la informació i opinions, després es decideix». És que, a més, és necessari que la gent conegui i participi en els processos: què es fa al camp, com es treballa, com funcionen els certificats, característiques dels productes, «has d'explicar molt el que es fa i com ho fas».

Ca n'Oliveró produeix tot el que pot de temporada (tomaqueres, mongetes, pebrot, carbassons, cogombres) i allò que és de tot l'any (bleda, enciam, fonoll). «Però vas veient totes les temporades, perquè l'objectiu és no especialitzar-se en un cultiu, al contrari que les produccions mercantilistes, nosaltres busquem el màxim de diversitat, que ens complica les coses, però creiem que

és millor».

Tenen, però, un petit hivernacle per alguns cultius difícils a l'hivern. Aquest any, per exemple, han incorporat un maduixot, perquè feia temps la gent els deia que no trobava d'ecològic bo, explica. Ha estat una decisió d'un grup de pagesos que col·laboren sempre, tots de producció ecològica.

Aquests grups de pagesos funcionen a nivell de comarca, Vallès i Baix Llobregat, Bages i, fins i tot, alguns de Lleida. Treballen conjuntament, comparteixen tècnics per vigilar els cultius i, molt important, fan intercanvi de productes que a un o altre en sobren o en necessiten. Després, encara, cadascú pot tenir les seves xarxes, per exemple amb Hortec, una cooperativa distribuïdora de la qual alguns en són socis. Són grups d'entre 7 i 12 pagesos que, a més es posen d'acord en el preu, «perquè no hi ha intermediari».

Molt concretament, de collita pròpia es pot comprar cirera, préssec, albercoc i pruna; en vinya, cultiven *cabernet sauvignon* i d'ull de llebre, tot elaborant un vi que fins ara es ven sense etiqueta, però aviat tindrà marca. Les olives passen per un molí ecològic de Piera i l'oli també, com la resta de productes, es pot comprar a la masia o a la parada del Mercat, principalment, igual que a

les botigues especialitzades de dietètica i productes ecològics.

Distribueixen, subratlla en Pere, «on tenim capacitat de fer-ho», que vol dir Terrassa, Vacarisses, Viladecavalls, Sabadell, Castellar, Sant Quirze, Cerdanyola. Els han demanat en altres llocs, «però després, ja és altra dimensió, sembla que no canvia res, només l'abast, però ja és un canvi de model, i nosaltres volem fer a prop, marques una ruta que tu directament pots servir», sense pensar en economies d'escala, segurament, que després ja no saps on estàs venent.

En Pere fa algunes compres i vendes de productes, diguem-ne, «extres», però emfasitza: «no vull sortir d'aquest model». O sigui, comenta, hi ha qui opta per la distribució gran, o qui espera trobar un gran comprador i produir per aquests. Ell, però, es reafirma: «el meu model és la masia i poder, si cal, créixer en varietat de productes i no en gran distribució».

Ca n'Oliveró forma part de la PACA (acord de productors i cooperatives i associacions de consumidors del Baix Llobregat), participa també del PIC Vallès, un altre acord de consumidors i productors; i són socis de Som Energia, a més de les associacions de defensa forestal, vegetal i altres.

> Xerrada de Iai@-flautes i Marea Pensionista dirigida al jovent

Les pensions, un dret en perill que cal defensar

El primer pas és lluitar per treball digne i acabar amb la precarietat

Pep Valenzuela

Un ambient bulliciós i animat omplia la sala de l'Ateneu Candela el passat divendres 26 de maig. Armilles grogues de Iai@-flautes, abraçades i salutacions en arribar, fins a quasi 70 persones ompliren l'espai de debats i ocuparen una mica del bar. Jove! Defensa la teva pensió! es podia llegir a la pantalla, era el motiu principal de la convocatòria.

Després de diverses assemblees i xerrades, durant els darrers tres anys, que han omplert sales grans de centres cívic amb centenars de persones, des del col·lectiu de Iai@-flautes i la Marea

de no poder rebre pensió en el seu dia, o perquè l'hagin liquidat aquest dret, directament, o perquè les condicions per arribar-hi siguin quasi impossibles d'assolir».

En aquest acte, tot i les justes raons i la voluntat declarada d'ajuntar gent jove, tampoc la convocatòria aconseguí el seu objectiu. Res, però, que pugui desanimar a qui ha fet de la resistència i la lluita una forma de vida. Encara menys en una situació com l'actual, quan «volem retallar, sinó liquidar, l'estat del benestar social», afirmà en el seu torn en Ramon Pla, de la Plataforma de Gent Gran, tot citant, per contextualitzar aquesta ofensiva retalladora, el famós i cínic milionari Warren Buffett quan va dir aquella famosa sentència: «clar que la lluita de classes existeix, i està guanyant la meua, la dels rics!».

D'acord amb en Pla, pel que fa a les pensions, l'any del canvi va ser el 2008. El representant de la gent gran defensà el vigent sistema de pensions espanyol, fonamentat en el conegut com a Pacte de Toledo, entre sindicats, patronats i govern, pel que tindria de solidaritat, tant territorial com generacional i entre sectors productius.

Destacà també positivament el control públic de les mateixes; tot i que, reconegué, directament pel govern central, que avui és del PP i se les vol carregar, «però si falla, es pot canviar per la via del vot». Això, sobre el paper certament és possible. Però el que es pot veure i viure, com ell mateix començà afirmant, no pot ser massa animador.

■ Més de 70 persones ompliren la sala d'actes de l'ateneu Candela

Aina Vidal: la lluita en aquests moments passa, primer de tot, per «recuperar un mercat de treball digne». En segon lloc, per defensar un sistema de pensions que posi les persones davant i, per tant, que sigui garantit, amb els pressupostos de l'Estat per començar. Molt important també, revertir tota la xarxa de subvencions i exempcions fiscals de què gaudeix la patronal.

Pensionista s'havia detectat la poca participació de joves en les mateixes, quan en teoria, tot plegat, «nosaltres això ja ho tenim resolt», comentaven algunes de les organitzadores. «Són els joves els qui corren el veritable risc

En tot cas, afirmà que són moltes les mentides que des del govern i patronal s'estan utilitzant per aconseguir crear un estat d'alarma, por i submissió, quan en realitat no s'ha de tenir por, perquè les pensions «no són cap regal, són un dret, perquè hem treballat». Ramon Pla, planteja que la lluita per la defensa del sistema passa, primer, per la reivindicació de treball digne, en condicions i salari, i després, per evitar l'enfrontament generacional.

«No tinc clar que CCOO i UGT

hagin lluitat prou aquests anys per la gent», començà dient en Pere Tobeña, representant de la Marea Pensionista, en al·lusió a la defensa genèrica que el primer ponent va fer d'aquestes organitzacions.

Cità la lluita de la Nati, una afectada per l'Institut Català d'Avaluacions Mèdiques, que durant 4 mesos, el passat 2016, va estar plantada amb una tenda de campanya davant la seu d'aquest organisme, perquè en no reconèixer la seva malaltia la deixava amb una pensió injustament reduïda. Durant la protesta de mesos al carrer, va comptar amb el suport, cità en Tobeña, de Iai@-flautes, Marea Pensionista i altres, però no els grans sindicats. «Aquests dies vam saber que, finalment, li havia estat reconeguda la pensió completa».

Amb aquest cas com a referència, el Pere concloué afirmant: «No vull ser catastrofista, no sé què passarà amb les pensions. Ara, el que sí que tinc clar és que si no lluitem per defensar-les ho tindrem fatal».

Per la seva part, Aina Vidal, diputada al Congrés espanyol per En Comú Podem, especialista en el tema i responsable en el grup pel que fa als citats Pactes de Toledo, denuncià el que considera una campanya mediàtica i de terror mentidera sobre el que són les pensions, la seva situació i les perspectives.

Primer de tot, «el sistema és absolu-

tament viable», sentencià, i la suposada fallida del mateix és només el resultat del saqueig directe de les mateixes per a cobrir altres forats, al temps que d'una precarització en marxa del món del treball sense fre, que posa en perill el sistema de pensions tal i com va ser acordat amb els Pactes de Toledo, però més enllà també la vida de la major part de la població.

Assistim a una «campanya per atemorir la gent molt interessada», afegí, «volem que ens creguem aquest argument de la inviabilitat del sistema i que ens acabem resignant i acceptant totes les retallades del mateix, en favor dels sistemes privats d'assegurances i previsió».

D'acord amb l'Aina Vidal, la lluita en aquests moments passa, primer de tot, per «recuperar un mercat de treball digne». En segon lloc, per defensar un sistema de pensions que posi les persones davant i, per tant, que sigui garantit, amb els pressupostos de l'Estat per començar.

Molt important també, «revertir tota la xarxa de subvencions i exempcions fiscals que gaudeixen, principalment, les grans empreses a l'hora de contractar i que les estem pagant entre tots». Finalment, «això tot no serà possible sense una gran i forta pressió social al carrer», i aquí tothom coincideix, «perquè les pensions són nostres, són un dret i no un privilegi».

Èxit de la Marxa de la Dignitat a Madrid

Una marea de gent ocupà el centre de Madrid el passat dissabte 27 de maig. Va ser una nova edició de la Marxa de la Dignitat, convocada pel sindicalisme alternatiu (Sindicato Andaluz de Trabajadores, CGT, CoBas, entre altres) i nombrosos moviments socials del conjunt de l'Estat espanyol. Les imatges palesen el ridícul del debat sobre el nombre concret de participants i posen en evidència una realitat que moltes vegades costa copsar a simple vista, i que es podria sintetitzar en el famós vers de Raimon: «en som molts més dels que ells volen i diuen».

Sota el lema «Pa, treball, sostre i dignitat», es mobilitzen una quantitat de grups expressió immediata dels desastres produïts per la crisi i, més enllà, del funcionament en general d'una economia l'objectiu

principal de la qual és la reproducció creixent i la maximització dels beneficis, per això la prioritat de l'eix de l'especulació financera. Després, en el millor dels casos, esperar que sobri quelcom i es pugui repartir entre els pares.

Tot i la participació de forces polítiques, com ara Izquierda Unida, Izquierda Anticapitalista, Izquierda Castellana, Equo o el Frente Cívico, aquest moviment en el qual el SAT andalús juga un paper important com a referent moral i de lluita, sembla no acabar de trobar-se amb les forces polítiques, tampoc les noves. En tot cas, és expressió clara i legítima de lluites i reivindicacions que no troben lloc a les agendes i debats dels protagonistes de l'escena política actual a l'Estat espanyol.

gestcoop
SCCL

Centre de formació i gestió a Cooperatives
i Societats Anònimes Laborals del Vallès Occidental

- Constitució de societats
- Comptabilitat
- Assessorament laboral
- Capitalització de l'atur
- Assegurances
- Estudis de viabilitat
- Gestió social
- S.L. i autònoms

C/ Torrent, 146, baixos
08225 Terrassa

Telèfon
93 780 28 88
93 780 29 44

Tel. directe laboral
93 175 99 13

Comptabilitat
93 175 99 17

societats@gestcoop.cat
www.gestcoop.com

Turquia: 162 periodistes empresonats, més de la meitat són kurds

Conversem amb la periodista Zekine Türkeri sobre el poble kurd i la repressió al periodisme crític a Turquia

Maria C.

La periodista kurda Zekine Türkeri no pot evitar ser pessimista durant la seva estada a Terrassa en una cita organitzada per la llibreria Synusia per a la presentació del seu llibre *Un verano Kurdo* (Editorial Descontrol, 2016): «La guerra contra el Isis durarà molt més del que ens pensem. És un conflicte per al qual ningú no té la solució».

El seu llibre, censurat a Turquia i editat, posteriorment, per una petita editorial anarquista barcelonina, ha estat, en realitat, l'excusa per traçar un relat de vegades confús però de vegades molt lúcida sobre l'actual conflicte kurd i la situació política a Turquia.

Confús en tant que els records i les anècdotes de Türkeri es solapen en el temps i en l'espai. L'any 2014 la periodista va demanar una excedència de la seva feina per anar a «buscar i documentar històries de vida alegres» als diferents territoris del Kurdistan. Treballava ja aleshores en un canal de notícies amb 100 companys, 25 dels quals serien assassinats posteriorment pel règim d'Erdogan en la seva imparabile croada contra qualsevol veu opositora. Amb l'excedència i el seu pla de treball sota el braç i el passaport espanyol que li permetia creuar unes fronteres im-

possibles de creuar pels kurds- va emprendre una ruta que es veuria obligada a modificar diversos cops. Just quan s'apropava a les muntanyes de Qandil, santuari del PKK, l'ISIS intensificava els seus atacs. Les riuades de refugiats, assetjats per les forces islàmiques i oblidats pels governs dels respectius estats i pels organismes europeus, van acabar marcant el seu itinerari. «Va arribar un moment en que, com a periodista, vaig haver de ser responsable i deixar de banda el meu projecte personal i tornar a fer de corresponsal per al mitjà pel qual treballava».

Türkeri va prendre moltes notes durant aquell estiu, i aquelles notes es van transformar després en aquest llibre que, reconeix, està incomplet. «Vaig passar dies amb algunes persones, amb altres només un parell d'hores. Potser el relat hagués estat diferent si hagués passat més temps amb algunes persones. En qualsevol cas, al llibre parlo del que jo vaig conèixer». I el que Türkeri va conèixer eren les condicions de vida de les guerrilleres kurdes que, a dia d'avui, han estat les úniques que han pogut aturar l'exercit de l'Estat Islàmic. Va conèixer els metges que treballaven jornades maratòniques per atendre els ferits i els desplaçats. Va visitar el camp de refugiats de Mahmur, al nord d'Irak, i va quedar sorpresa en

■ Zekine Türkeri, segona per l'esquerra, una parada durant el seu estiu kurd.

veure com aquesta gent, oblidada gairebé per tots els organismes possibles, havia estat capaç «d'aixecar tot un nou món a un desert on les condicions són extremes». A Mahmur hi buscava històries esperançadores però algú li va dir que no en trobaria cap. «Ni tan sols els nens de tres anys tenen cap història feliça que explicar».

El relat de Türkeri és ple d'anècdotes d'aquesta mena, però finalment el seu estiu kurd va arribar a la fi i va haver de reincorporar-se a la seva feina, a Istanbul, i explicar el que havia vist. Quan ho va fer, ningú volia publicar el seu llibre. «A Turquia no es parla de segons quines coses tot i que va haver uns anys on es va poder parlar, breument, del problema kurd». De fet, l'actual president turc, Erdogan, va ser la primera persona en posar el tema sobre la taula i reconèixer que havia un problema greu de feia molts anys. «Només va reconèixer públicament el que ja es sabia però per a nosaltres ja va ser tota una victòria». I és que, tal com explica Türkeri, que va estudiar Ciències Polítiques a Ankara, «a Turquia tot estudiant de primer de periodisme sap que hi ha temes intocables, com ara el genocidi armeni o el conflicte amb el poble kurd».

“A Turquia hi ha un govern que utilitza mecanismes dictatorials i feixistes per silenciar la població”

Fins fa pocs mesos la Zekine treballava al canal de notícies IMC. «Emetiem en turc però ens fèiem ressò de tot allò que l'estat turc volia amagar». Un dia, en plena emissió, el canal va ser clausurat pel govern. El van tancar, com a tants altres mitjans crítics, mitjançant un decret amb caràcter d'urgència. La raó esgrimida: amenaces a la seguretat nacional. Parlar d'alguns temes, a Turquia, és considerat apologia del terrorisme».

La periodista afegeix que en els darrers sis anys més de 150.000 funcionaris han estat acomiadats mitjançant aquesta mena de decrets tot i que reconeix que «tanmateix,

a Turquia mai hi ha hagut llibertat d'expressió».

«Actualment hi ha 162 periodistes empresonats a Turquia i més de la meitat són kurds» explica Türkeri «però això és normal: els kurds sempre han estat empresonats.» El que sorprèn ara, potser, és que el setge s'ha estès i afecta també els periodistes turcs, fins i tot alguns que en algun moment de la seva trajectòria van recolzar a Erdogan.

«Escriptors, intel·lectuals, acadèmics i periodistes progressistes també són empresonats» diu Türkeri que creu fermament que l'objectiu d'Erdogan és mantenir a la població controlada i sota amenaça i que explica així l'acomiadament massiu de milers de funcionaris que, al ser acomiadats mitjançant decret, no poden recórrer a la justícia ni tornar a la seva feina mai més. «Alguns d'ells, a més, tenen prohibició d'abandonar el país tot i no haver-hi cap acusació formal en la seva contra», afegeix.

Türkeri és ferma i clara, doncs, en el seu diagnòstic de la situació actual: hi ha un govern que utilitza mecanismes dictatorials i feixistes per silenciar la població.

El Candela fa 16 anys

L'Ateneu Candela és un centre social construït amb les pròpies mans d'un munt de gent. Dia a dia. I el que queda: perquè està més viu que mai!

Aquest projecte de centre social ciutadà i obert existeix gràcies al "Candela antic" del c/ de la Rutlla, i a l'actual, una antiga fàbrica tèxtil rehabilitada col·lectivament. L'Ateneu Candela són totes les iniciatives, persones, col·lectius i moments viscuts durant tot el seu recorregut; i el centre social actual, amb tota la seva gent: El Cafè del Candela, la llibreria Synusia, Communia, Videodròme, la Coope del Candela i un munt de gent participant en multitud d'iniciatives. Tots els grups que es troben al centre social. Aquest centre social el fa la programació cultural activa que acull, la gent que la produeix, les artistes que venen i les persones que la gaudeixen: teatre, poesia, cinema, música, presentacions de llibres, etc. Els socis que el fan sostenible i donen suport a la seva continuïtat. La xarxa d'espais i projectes germanes, com La Casa Invisible a Màlaga, La Pantera Rosa a Saragossa, Katakarak a Pamplona, El Patio Maravillas, la Villana i Traficantes de Sueños a Madrid, Electrodomèstica i la Hidra Cooperativa a Barcelona i moltes altres.

Juny

Ateneu Terrassenc

Casal Cívic Vapor Gran

Passeig del Vapor Gran 39, Passatge B

Terrassa Rambla R4 Terrassa

Els Dilluns de l'Economia Social i Solidària

“Converses amb Entitats per aprendre i conèixer una nova economia pensada en les persones”

Organitza:

COOP AV

xes

TERRASSA

Dilluns 5 juny – 19 h.

Pic Vallès: Espai de trobada entre productores i consumidores del Vallès per impulsar l'agroecologia.

Dilluns 12 juny – 19 h.

Biciclot/ Biter: Servei a les persones que s'estimen la bici.

Dilluns 19 juny – 19 h.

Engrunes: Suport a les persones en risc d'exclusió social per reincorporar-se a una vida social i laboral activa

Col·labora:

Ajuntament de Terrassa

Promou:

e/s **Associació especial d'ajuts i cooperentia Valles Occidental**

Amb el finançament de:

Generalitat de Catalunya **Departament de Treball, Afers Socials i Famílies**

Litus presenta el seu darrer treball 'Miércoles 14'

Parlem amb l'artista terrassenc Litus amb motiu del seu concert a la Nova Jazz Cava el proper dia 2 de juny. Un concert que ja es pot considerar una tradició, ja que el músic porta quatre anys continuats actuant a la nostra ciutat i portant sempre material nou.

Maria C.

Parlem amb l'artista terrassenc Litus amb motiu del seu concert a la Nova Jazz Cava el proper dia 2 de juny. Un concert que ja es pot considerar una tradició, ja que el músic porta quatre anys continuats actuant a la nostra ciutat i portant sempre material nou.

En aquesta ocasió el seu espectacle inclou cançons del seu darrer treball, Miércoles 14, però també hi ha espai per a les cançons que l'han acompanyat al llarg de la seva trajectòria i per altres sorpreses. Perquè si hi ha un element que distingeix l'artista és el grau d'exigència que incorpora a la seva carrera, buscant sempre arriscar-se en els directes, provar coses noves, avançar.

Litus porta un temps girant amb el seu disc però això no és tot. En els darrers anys ha començat a fer musicals, ha fet una gira de teatre i ha començat a tocar al programa de televisió Late Motiv dirigit per Andreu Buenafuente. Vol dir això que encara haurem d'esperar molt per escoltar un nou disc? En absolut.

«Això vol dir que no hi ha hagut tant de temps per escriure cançons» -ens diu ell- «però per altra banda, m'han passat coses que crec que creativament m'han interessat molt i que em donaran material per a les cançons. La meua ment creativa ha sigut molt feliç amb tot això

i, entre tanta activitat, he aprofitat tots els moments de relax que he tingut i m'han sortit coses que m'agraden».

Al nou disc vol jugar amb nous elements: els metalls, clars protagonistes de l'última etapa musical del Litus, seran substituïts per les cordes. Les guitarres tindran més presència i es vol innovar també amb les bases rítmiques, tot buscant «un so més curiós, més experimental».

Com sempre, Litus s'enfronta a la creació d'un nou treball «prenent com a brúixola» una idea concreta. En aquest cas, es tracta d'una cançó escrita per l'obra de teatre on ha estat treballant (La puerta de al lado dirigida per Sergio Peris-Mencheta). La cançó es diu Hablo tu idioma pero no lo entiendo, i parla una mica de les grans confusions que es donen a la vida quotidiana a causa dels problemes de comunicació entre les persones, dels diferents significats que atribuïm a les mateixes paraules o als mateixos conceptes. «Quan posem en joc les paraules hi ha matisos diferents per a cada persona i això molt sovint pot crear confusions i malentesos. És d'això que vull parlar al meu nou treball».

La intenció és començar a gravar al juliol i treure'l cap al febrer de l'any vinent. Un nou disc que, seguint amb la tònica dels últims treballs, serà autoeditat. «Fa anys que ho faig així, m'agrada tenir el control del que faig» -afirma el Litus-.

■ Litus

MC

Parlem una estona del model obsolet de la indústria musical tradicional, de les discogràfiques, de la desaparició dels intermediaris i les botigues de música. També de com els artistes enca-

ren, a dia d'avui, el procés de publicar un disc amb tot el que això comporta. «L'artista, avui en dia, no només es pot permetre el luxe de ser artista i ja està» -defensa el Litus-. «T'has d'espavilar i

portar les regnes del teu projecte... Ara bé, un artista no té perquè saber fer-ho tot... l'autoedició també passa per buscar-te un equip petit, buscant ajuda en les coses on tu no arribes.»

La cara oculta de la lluna Relat de Dolors Frigola. Il·lustració de Jaume E. Vilaseca

Just sent el cop de porta, el Sergi treu els peus del llit. Un minut abans, la seva mare havia entrat a l'habitació. Mentre es cordava els botons de l'àbric, li ha fet un petó i li ha deixat la targeta nova del bus. Ell es vesteix d'esma, es pren el got de llet i fica l'entrepà a la motxilla. Abans de sortir, llegeix la nota que hi ha sobre el marbre de la cuina: avui arribaré tard, tinc reunió d'empresa. «Espera al papa i sopeu junts, teniu menjà preparat a la nevera». Al peu de la nota, una mena d'emoticona somrient. Al Sergi li sembla que això ja li havia dit mentre parlotejava a corre cuita i sortia del pis. Trenca la nota i la llença a les escombraries. Surt al replà i des d'allà dalt, la boca d'escala li sembla un forat negre sense fi.

A dos quarts de nou ja és a la parada del bus. De forma instintiva, es posa la mà al pit per confirmar que hi són. El tacte fred de la cadena amb les dues claus que duu penjades al coll, el tranquil·litza. S'arpenja en un costat de la marquesina i nota el pes de la bossa d'esports recolzada sobre l'espatlla dreta. La bossa vermella que li van portar els reis, tot just fa quinze dies. Dins, les botes de futbol, noves de trinca, la darrera samarreta del Barça i els guants de porter junior de la marca Nike,... Tot fa olor de nou. Una olor penetrant que cada dia se li fa més insuportable, tant, com el pes feixuc i invisible de la maledida bossa vermella.

Sasseu a la darrera fila, al costat de la finestra. Des d'allà, pot observar sense ser vist. Es fixa en la gent que puja i baixa, absorta, des preocupada, pendent de coses banals, com tocar el timbre o baixar del bus. L'encurioseix com es comporten altres nens: com s'asseuen, com parlen, si riuen, si badallen,... Els veu segurs dels seus actes que semblen fets per inèrcia, sense pensar en cap conseqüència. Ell, en canvi, sempre ha de fingir. Sempre ha de fer veure que tot va bé. Que no hi ha cap motiu per preocupar-se. No mama, no em passa res. Sí, sí... ja sóc a casa... Són les frases apreses i dites per pura rutina. En el fons, li agrada arribar a casa i no trobar-hi ningú. Així té temps d'amagar els plors, d'amagar els pantalons molls, d'amagar el jersei estripat, o d'amagar qui sap què... Però, el que no pot amagar és la veu que l'increpa. Aquest rosec que, com una rata, es passeja per sota el seu crani.

Baixa del bus i, de nou, el pes de la bossa li recorda quin dia és avui. El cor se li accelera. Respira, respira... es repeteix. Fa fred, i es posa les mans a la butxaca de l'anorac. El tacte del paper setinat i fet trossets el retrau al dia d'abans. Com sempre, va ser el primer en arribar a casa. Abans d'agafar l'ascensor, va mirar la bústia i la buïda de propaganda. Va veure un anunci que li cridà l'atenció: «¡Defiéndete! Cadena líder en artes marciales»; amb la imatge d'un nen assegut al terra amb els braços recolzats sobre els genolls i la cara amagada entre les cames. Aquell nen li va semblar un duplicat de si mateix i, per un moment, aquelles paraules escrites el van fer dubtar. Però, de seguida va apartar la idea. Per res del món ho explicaria als seus pares. Estripà el paper i es guardà els trossets a la butxaca, sense saber ben bé per què.

Al Sergi, no li agraden, les nits. Té malsons. A vegades, es lleva silencios i d'una revolada venta cops de puny al peluix que amaga sota el llit. La nit passada es va tornar a despertar. De puntetes, els seus passos descalços el manaren al balcó. Va mirar avall, cap a la minsa llum dels fanals que il·luminaven el carrer. Des del setè pis, tot ho veia petit, els cotxes, els arbres, el quiosc, la parada del bus,... Alçà la vista i veié la llum glacial de la lluna aturada al mig del cel. Va sentir l'impuls d'enlairar-se i tocar-la, i desvetllar, d'una vegada, si era de vidre o de seda. En aquell moment, li hagués agradat tenir ales i volar, volar fins l'estel més llunyà i, d'allà estant, escoltar les paraules de la mare en el moment que l'anés a despertar. Au, amunt! Avui és dimecres i tens partit. I veure la seva cara en trobar el llit buit i els llençols rebregats per tantes nits d'insomni amagades sota el coixí. Va tornar a mirar a munt i, de nou, l'embar del desig l'assaltà com una bèstia negra. Va agafar-se fort a la barana i notà el tremolor de les seves mans.

Surt de classe i, com cada dimecres, es dirigeix a la pista d'esports. Va tard, sempre va tard, ho fa expressament. Quan hi arriba, el partit ja ha començat. En acabar, també, com cada dimecres, es troba el pas barrat del vestidor. Sap molt bé que s'haurà d'estar una bona estona a fora, fins que el líder del grup aixequi la veda. Llavors, quan per fi el deixin entrar, haurà de buscar la seva bossa amagada en qualsevol racó del vestidor. És el ritual de cada setmana.

Amarat de suor, s'empassa les llàgrimes i els mocs. Les barres li tremolen i, a més, s'està pixant. Es maleeix per dins. Sempre es pixa a sobre en els moments més inoportuns. No ho pot evitar. De dins li arriben les riotes i els crits de «marieta, neneta amb pitxa»; ja coneixes les normes, els dimecres els maricons no entren al vestidor...». Sap que està sol. L'entrenador ha marxat i el conserge no pot sentir res.

Cap a les deu de la nit, el Sergi decideix tornar a casa. Avui, no serà el primer en arribar-hi, i això el neguiteja. Ja fa estona que ha desconnectat el mòbil. No vol preguntes. Tampoc té respostes. El seus ulls d'aram, el delaten. Ha plorat, i molt. No porta la bossa vermella. No ha estat capaç de trobar-la. Es nota la fredor a les cames i els pantalons molls, i l'alè gelid de la lluna fregant-li el clatell.

El so llunyà d'un xiulet, l'atrapa. Sembla el crit d'un ocell que l'esperona. Sense adonar-se, els seus passos el porten cap a la via del tren. Camina decidit. El desig l'empeny. Quan arriba al pont, torna a notar el tremolor de les mans, i el so estrident de la màquina es barreja amb el batec del seu cor.

Abans de fer el pas endavant, mira cap al cel. No veu el seu resplendor, s'ha amagat rere una espessa cortina de núvols i la nit li sembla un immens forat negre, com la boca d'escala d'un setè pis. Treu els trossets de paper setinats de la butxaca i els llença a munt, cap a la cara oculta de la lluna. Mentre els papers voleien ingràvids, ell es precipità sobre l'oceà de les seves pors.

Llavors, tot s'esdevé fosc. I l'aire fa olor de nit. De nit d'hivern, sense lluna.

> Conversa amb Jaume Sisa amb motiu del seu nou disc

“Les persones hauríem de prendre vacances de nosaltres mateixos”

Parlem amb Jaume Sisa, cantant d'un talent indiscutible i d'una eloqüència geomètrica. Un entusiasta de la poesia que, com Rimbaud, pensa que no s'ha de canviar el món sinó la vida.

Ens trobem amb ell per parlar del seu darrer disc *Malalts del Cel*; ens rep a casa seva, una mena d'exili interior voluntari, on el silenci és el soroll més fort que ens acompanya. Idèntic com pocs a si mateix, ens ha fet esperar 8 anys per oferir-nos un disc excepcional.

Cristina J. Monfort

♦ Jaume, després de 8 anys, nou disc, *Malalts del cel*, a excepció d'un disc de rareses com era “Extra”, què és ser un malalt del cel, una patologia agradablement incurable?

Sí, això ho sintetitza força bé. És un virus espiritual que corroeix l'ànima humana, que travessa la història contemporània. Té components de l'idealisme, del romanticisme, però té una dimensió més genèrica: un dels ingredients de la condició humana és que no està content amb res, i a partir d'aquí jo ho he aplicat a la meua biografia, a la meua generació, a partir d'un fet molt específic, com és el maig del 68 a París, on es va produir una mena de salt qualitatiu en la demanda d'aquest ideal, uns en diuen de plenitud, els altres de llibertat, els altres un anhel del paradís.

“El maig del 68 és la primera revolució en què no s'intenta canviar el món, sinó canviar la vida”

“La poesia és com una substància vital que et permet abocar-te a altres dimensions de la realitat”

♦ En aquest disc has volgut fer un resum de la teua trajectòria?

És un disc en el que jo m'hi he passat més de 5 anys treballant, és la primera vegada que m'autoprodu-

eixo un disc, és un disc doble, com abans s'entien, de dos vinils; és un disc llarg i jo m'hi he recreat perquè volia fer aquesta síntesi del que m'ha passat a mi i a la meua generació durant aquests últims 50 anys.

♦ De vegades, el disc desprèn certa malenconia però també una sensació d'estar al mig d'alguna cosa que té més continuïtat, era aquesta la teua intenció?

Sí, és una mica això, és una mirada enrere amb la intenció de fer un balanç i alhora això sempre comporta, quan no esdevé pura nostàlgia, que penso que és una cosa poc productiva, una mena de ressort que t'impulsa cap endavant. A mi això sempre m'ha sortit d'una manera espontània; quan saps que la vida no comença ni s'acaba amb tu, simplement ets algú que observa i ho explica. Jo ho faig a través de les cançons, intento explicar les meues obsessions, els meus desitjos, els meus somnis, la recerca de l'absolut, de la llum, com a simbolisme d'una revelació d'un altre món.

♦ I també expresses els teus ideals.

Sí, quan tenia 20 anys era un xaval ple de somnis, volia canviar el món, volia que fos una cosa millor, un món de bellesa, de veritat, de poesia, de festa, d'alegria, i fas les coses en aquesta direcció, i amb els anys veus que és una mica més difícil del que semblava. El maig del 68 és la primera revolució en que no s'intenta canviar el món, sinó canviar la vida, si canvies la vida, el món canviaria immediatament.

♦ Cal recordar que el maig del 68 neix des de les universitats.

Sí, aquesta revolució la fan els que ja van tips, les revolucions anteriors sempre les feien els que passaven gana. Al maig del 68 tenien una fam de bellesa, de plenitud i de llibertat però no una fam física. Tot això s'inscriu en aquella època: el moviment hippy, la contracultura, els beatniks, els situacionistes i pren molt de les idees llibertàries i anarquistes. Això és l'interessant de tota aquesta moguda del 68, però tot va acabar malament, perquè les revolucions sempre són un mal negoci, però, per altra banda, els homes no poden evitar fer-les.

♦ Quina relació tens amb la poesia?

Per mi la poesia és com una substància vital que et permet abocar-te a altres dimensions de la realitat, si no mirem de sentir alguna cosa més enllà de la realitat, no val la pena viure.

■ Jaume Sisa, davant de la seva col·lecció de discos.

CM

♦ Quina relació veus entre el món ideal que imaginem i la realitat?

La realitat, tal com l'entenem normalment, és una cosa prosaica, curta, potser pels animals està bé, nosaltres necessitem altres aliments. Això, o tornem a ser ximpanzés, que no em sembla malament.

♦ O a viure a Hipopotàmia, com en una de les teves noves cançons.

Els hipopòtams viuen bé, o no viuen pitjor que nosaltres, tampoc deu ser un xollo, però, si compares, nosaltres vivim millor que els hipopòtams? Doncs, mira, no ho sé.

Els hipopòtams no esperen res, que se sàpiga, nosaltres esperem moltes coses, i res ens sembla prou, és un viure que crea molta insatisfacció.

♦ S'hauria de reivindicar la importància del badar?

Badar és una activitat molt sana i productiva, vol dir deixar-te anar, deixar la ment, oblidar-te una mica del que ets, el que penses i obrir els ulls, les orelles, posar-te en disposició d'observar sense prejudicis, sense apriorismes i això jo ho practico des de sempre, de manera espontània; badar és com pels budistes meditar. Avui dia si vols estar perfectament adaptat has d'estar sempre entretingut i consumint.

♦ A la cançó d'“El nen” parles del nen que seràs, és el teu propòsit arribar a ser nen?

Tots som nens, el què has estat, ho ets sempre. L'ésser va acumulant i es tracta d'anar buidant quan ja no pots acumular més i recuperar aquest primer estadi d'innocència gratuïta. És una cosa que està a l'abast de tothom, només cal mirar cap endins i treure'l.

“A través de les cançons, intento explicar les meves obsessions, els meus desitjos, els meus somnis, la recerca de l'absolut, de la llum, com a simbolisme d'una revelació d'un altre món”

“El que has estat, ho ets sempre”

♦ En “Duchamp” dius ‘és artista tothom que sàpiga mirar’. Què és per a tu l'art?

Per a mi Duchamp és com un punt i apart, és el principi i l'essència de l'art contemporani, és el que en fa la teoria que després Warhol, que és com el seu secretari, la ven al gran públic. Duchamp diu que quan hem trencant ja totes les convencions i els cànons, l'art pot ser qualsevol cosa amb la condició que tu

sàpigues veure-la. Abans d'això, els artistes eren els que produïen obres d'art, a partir de Duchamp l'artista és el que sap assaborir la vida com si la vida fos una obra d'art.

♦ Ets conscient que hi ha cançons que han depassat potser la idea que tu tenies a l'escriure-les, per exemple “Qualsevol nit pot sortir el sol”, que ha esdevingut un himne?

La intenció de l'autor de vegades no és el més important. L'autor les pot haver fet amb la intenció de dir alguna cosa i després qui les rep pot interpretar el que vol dir l'autor o una altra cosa o una variació, i és així quan compleixen la seva funció més interessant, que és passar a formar part del tot, no només de l'autor.

♦ Com va ser la teua experiència de ser un altre? Ho hauríem de provar tots?

Sí, a mi el que m'estranya és que no ho faci tothom; les persones hauríem de prendre vacances de nosaltres mateixos i ja no et dic dels altres. Jo estic content d'haver estat un altre i haver viscut una altra vida, i després estic content d'haver tornat a la que tinc. Tot està bé, sempre dins el joc de la vida que, de vegades, va fatal, o sigui que, com deia l'Ovidi, va com va.

♦ Per finalitzar, et veurem aquest estiu o aquesta tardor en algun concert?

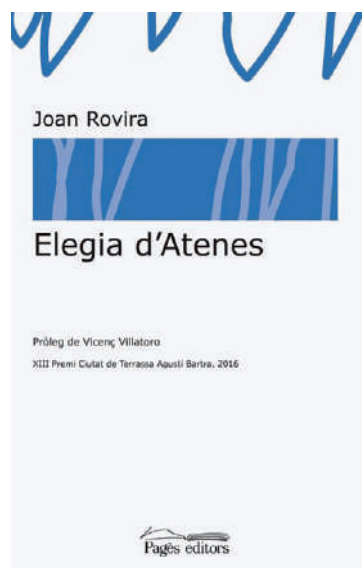
En principi no, no tinc res previst.

♦ Bé, però com dius “llarga és la història i no s'ha acabat”.

De moment m'ho estic pensant. Necessito un temps i el temps cada vegada és més llarg per fer les coses.

→ ROVIRA (JOAN). – ELEGIA D'ATENES. – PREMI DE POESIA AGUSTÍ BARTRA 2016

“Que això tot just comença”

Òscar Rocabert

L'últim Premi de Poesia Agustí Bartra, organitzat per Mirall de Glaç dels Amics de les Arts i Joventuts Musicals de Terrassa, ha anat a raure, segons decisió del jurat d'aquesta edició, al primer llibre de Joan Rovira, un autor terrassenc amb un currículum poètic i editorial ben particular. El 1978, quan Rovira tenia cap a setze o disset anys, l'Associació de Pares de l'Escola Pia de Terrassa li va publicar un opuscle titulat *Manual de poesia*, signat amb el nom de Juan Rovira Miret, que contenia allò que en termes historiogràfics se'n diuen provatures, embrions, assajos de poema, en llengua espanyola. Sembla ser que aquesta publicació fou a bastament promoguda per Carlos Mascaró, el qual, sense dubte, va percebre alguna mena de vocació, d'intenció de poeta podríem dir, en un noi que, a través dels seus textos, demostrava que tenia una gran vida interior. Malauradament per al lector, aquesta pruja no aconseguia traspasar-se com a poesia veritable a allò que finalment es podia llegir. L'atonía, el vers allargassat i la prosa més malèvola dominaven en un recull que ara

se'ns apareix com una petita pèrdua de temps a l'hora de llegir-lo.

De manera ben autobiogràfica, l'escriptor Rovira ha decidit subtitular el seu primer recull poètic en català com a «Rèquiem i geografia del poeta adolescent». Semblaria, vist això, com si *Elegia d'Atenes* hagués de ser un llibre madur, ple, pensat, fruit d'uns anys llarguíssims de silenci que haguessin donat al poeta una mena de saviesa que li hagués permès, després d'una llarga absència (potser la d'Ulisses?), d'arribar a la seva casa pairal i d'imposar tot un discurs poètic ferm, vibrant, brillant. Valent, al capdavant.

Però aquest prodigi no s'ha esdevingut. El to predominant en aquest llibre és l'atonía, la tristesa, el refugi solitari, les ganes de desaparèixer sense haver incidit el més mínim en el món que ha envoltat el poeta tots aquests anys. Aquest, evidentment, no és un problema que afecti només l'escriptor Rovira, sinó que és una característica de tota una escola de poetes que, només per casualitat, escriuen en català, atès el fet que la seva escriptura fa prou evident que les seves lectures es basen en aquell vell (vellíssim) to conversacional, amb un «tu» poètic per tal de referir-se al propi poeta, amb una tristor que amara uns poetes que, ja amb quaranta anys, se senten antics, decrepits, absurds, i, com a cirereta del pastís, en fan, d'aquesta tristor, una bandera d'estil, de discurs. Una poètica, un spleen contemporani, que prové de tota una colla d'imitadors de Gil de Biedma i d'altres poetes de mesceta, que, sense cap ganes d'incidir en el temps que els ha tocat viure, es queixen i es llepen les ferides, ens diuen que tot s'ha acabat, que ja no queda res a dir, que la derrota és inherent al poeta. Però, com els entranyables components del grup sabadellenc Papers de Versàlia, continuen escrivint per informar-nos d'aquella tristesa tan íntima que els envaeix. No fos cas que, tal com sembla que ens demanen, els arribéssim a oblidar.

El lector de poesia informat és un investigador, i vol, sobretot, novetats. No vol planys estèrils, i no li cal, de cap manera, una mena de constatació de la mort moral dels homes, de la manera en què l'amor s'acaba i se'n va per sempre, de les mecàniques

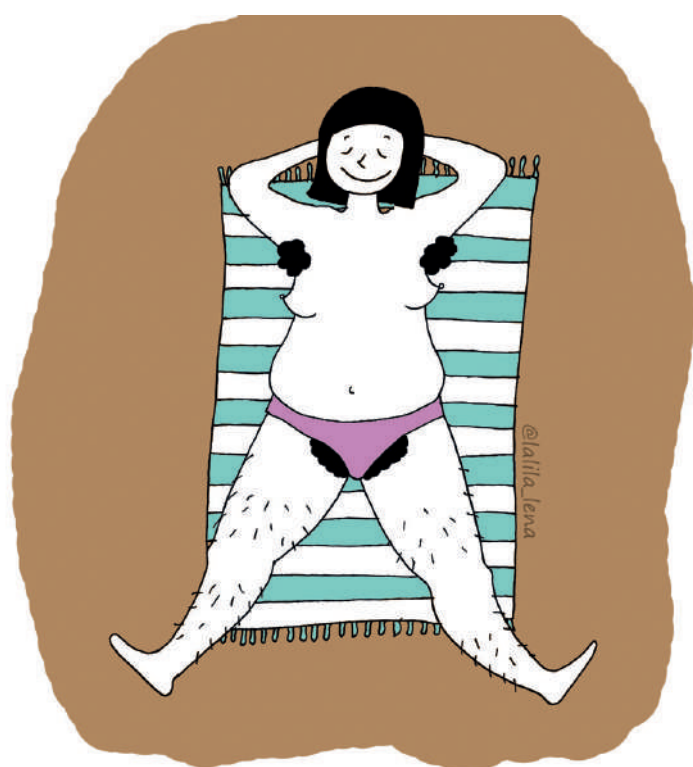
estranyes que fan que un poeta es trobi lligat a un horari laboral d'oficina. Al capdavant, el lector de poesia informat no s'està per fútils situacions que ja coneix, i que ja coneix tothom.

Com podria el lector experimentar alguna novetat en poesia? Tot ha estat dit, és evident. Però, tal com ens recomanava el savi Segimon Serrallonga, cal dir allò que ja ha estat dit pels altres, però amb les pròpies paraules. Efectivament: quan Joan Rovira manlleva un llenguatge, per a nosaltres ja caduc, dels Gabriels Ferraters, dels Margarits, dels Llavines, ja no ens avenim a fer-li cas. No acceptem el to de ploricó de sempre i, a més copiat d'altres poetes. Cal recordar que «cada poeta és ell».

En canvi, quan, feliços, àulics i solars, trobem, a *Elegia d'Atenes*, poemes que es preocupen per la forma, per la paraula justa, pel metre fins i tot, se'ns illumina la cara. Xalem, vivim quelcom de nou, només pel fet que el poeta Rovira ens està dient el mateix de sempre, però, ben feliçment, amb les seves paraules, vinculades a alguna mena de tradició que no sigui minsa i carrinclona. És el cas de «A la manera de Safo», un text on la simplíssima assumpció d'una forma mínima, amb tradició, confereix al text una riquesa i una connotació excepcionals. O, també, a la «Madonna de Portlligat», la concentració poètica a què es veu sotmès el text (a causa del referent pictòric dalinià), produeix una concatenació d'experiències ben noves per al lector de poesia. Si el poeta es concentra i se ceneix al tema, el poema hi surt guanyant, plenament. I amb el text, aquell qui llegeix, que agraeix una mínima pruja de comunicació més enllà de la melangia estèril.

Ateses les circumstàncies, *Elegia d'Atenes* se'ns presenta com una mena de barreja de, per una banda, poemes antics i vells sobre tristesses conegudes per tothom i que no ens interessen en la forma de poemes (en tot cas, deuen interessar a un psicòleg al qual paguem per escoltar les nostres penes). I per l'altra banda, hi trobem un petit grup de poemes que defugen la confessió i que es preocupen més per la forma del poema, per la manera en què el lector rebrà el nostre missatge. Bons auguris, en fi, per a un poeta que tot just comença.

→ VINYETES

La Lila
instagram.com/lalila_lena

MONHAUS

LITERATURA

Misèria, mort i humor negre a Ohio, un western atípic

FITXA BIBLIOGRÀFICA

EL banquet celestial
Donald Ray Pollock

Traducció d'Ernest Riera
Editorial Empúries, Barcelona, 2017
469 pàgines

Jordi Sellarès

Davant la misèria de la vida hi ha els que paren sempre l'altra galta per seguir rebent bufetades, esperant amb obstinació que en el més enllà es rebrà la recompensa promesa per tanta penúria acumulada. I també hi ha aquells altres que, malgrat la imposició de la obediència sempiterna, decideixen sortir camp a través a la primera ocasió que tenen per poder construir així el seu propi destí, costi el que costi. A grans trets podem sintetitzar així la situació en que es troben les famílies Fiddler i Jewet, dues de les protagonistes d'aquesta magnífica *El banquet especial* (*The heavenly table*, 2016). Durant els anys previs als bojos anys 20, i de fet durant gran part del segle XX, el Mig Oest americà va ser una zona deprimida, on la misèria campava i moltes famílies no tenien gairebé res que portar-se a la boca. Per això no ens ha d'estranyar que Donald Ray Pollock ambientí la novel·la en aquells paratges. Com tampoc ens estranya que ens ambientí una part de la història de la família Jewet a la frontera entre Geòrgia i Alabama, unes de les altres zones tradicionalment deprimides, desesperançades i caldo de cultiu pel gènere *southern gothic*. Al sud d'Ohio hi trobem l'Ellworth Fiddler, un granger a qui li acaben d'estafar mil dòlars, tots els seus estalvis. La seva

dona Eula es reclou en sí mateixa i el seu fill de 16 anys decidirà fugir de casa en no poder sofrir més la misèria que impera a la llar. Mentrestant, a la frontera entre Alabama i Geòrgia, en Pearl Jewet, un granger encara més miserable i devot, sense cap propietat apart de quatre eines rovellades i abonyegades, només espera el moment d'arribar al final del seu sofriment terrenal i gaudir per tota l'eternitat del banquet celestial que Déu nostrosenyor promet a tots els bons cristians. Els seus fills, Cane, Cob i Chimney, però, són d'un altre parer i tant aviat com en tinguin una oportunitat fugiran de la ruïnosa barraca familiar per buscar una vida millor.

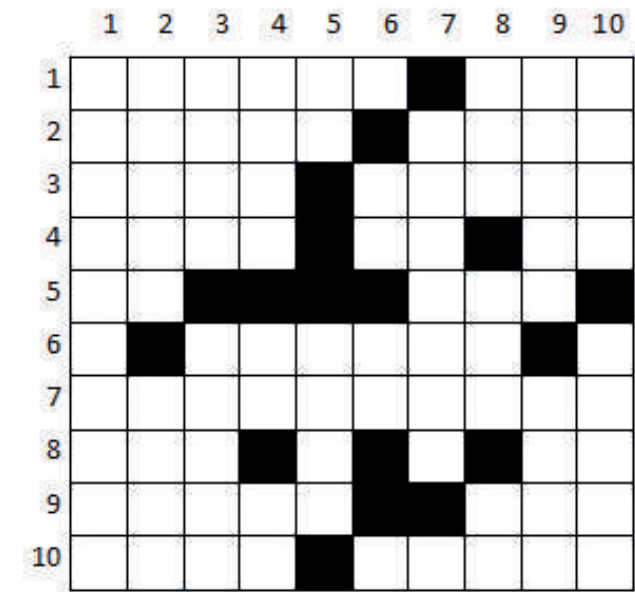
Partint d'aquests paràmetres, Donald Ray Pollock (1954), un dels autors nord-americans més celebrats del moment gràcies a obres com *Knockemstiff* (2008) o *The devil all the time* (2011), construeix un western atípic, ambientat en les zones més deprimides del país durant els anys de la Gran Guerra. El punt fort de la novel·la, el que la fa destacar, apart del llenguatge emprat per l'autor, concís, directe i descarnat (voldria també posar èmfasi en l'excel·lent traducció i en el llenguatge emprat per traduir els diàlegs de la família Jewet), és la textura amb que dota a tots els personatges que hi apareixen.

Perquè de personatges n'hi ha molts i tots estan molt ben construïts. Com per exemple un capità de l'exèrcit, homosexual i obsessionat amb la èpica de les guerres de l'antiguitat; o un negre que sobreviu a base de foliar-se dones més grans perquè l'alimentin i així no haver de fotre brot; un agent de salut del poble que es dedica a mesurar el nivell de merda de les fosses sèptiques i que està acomplexat pel molt generós membre amb que Déu nostrosenyor l'ha dotat; un asceta tocat del bolet que es passa la vida seguint a un ocell blanc i que s'alimenta només dels insectes que es queden enganxats a la seva barba; un taverner amb un secret sanguinari; una fornera alemanya conspiranoica; o un *dandy* multimilionari aficionat a la caça de recompenses. Tots ells tenen grans històries rere seu i cadascuna d'elles forma una petita història paral·lela al relat principal que acaba formant una vertadera constel·lació d'històries de misèria, violència, crueltat, però també amb un munt d'humor negre (d'aquí a les comparacions que s'han fet amb McCarthy, Tarantino o els Coen). *El banquet celestial* acaba esdevenint una vertadera novel·la coral on totes aquestes històries es van entreteixint amb les dels nois Jewet i la d'en Ellsworth Fiddler, alhora que també es van entrecreuant entre elles de forma autònoma de forma que, com en aquelles grans narracions i sèries (pensem, per exemple, amb *The Wire*, que pot prescindir de l'agent McNulty una temporada sencera sense que ningú el trobi a faltar) els protagonistes deixen de tenir una importància cabdal, podem fins i tot saber-ne poca cosa durant un temps, però la narració s'aguanta gràcies a la qualitat de les sub-trames.

Precisament per això estic segur que *El banquet celestial* seria una sèrie de televisió acollonant. Hi ha violència, misèria, sexe, crueltat i molt d'humor del més *noir* que pugueu trobar recentment. Però per sobre de tot, és una d'aquelles novel·les de les que en gaudeixes cada pàgina, cada línia, cada personatge, cada història. És una novel·la per no perdre-se-la, un western fora d'època dels que fan època. I Donald Ray Pollock passa a ser un dels meus nous escriptors preferits des d'ara mateix.

MOTS ENCREUATS

Cesc Carceller

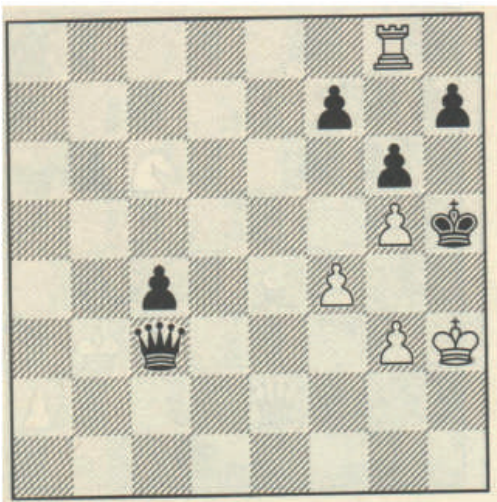

HORIZONTALS: 1. Instrument dreçat per caçar o agafar animals. Recipient per beure. 2. Deixa de fer un moviment o una acció. Senyora. 3. Perill incert. Navegar per l'aire. 4. En sentit contrari, sac gros. Símbol químic. Nota musical. 5. Ministeri de Sanitat. Irritació violenta. 6. Vocal. Pastura la ramada des de punta de dia fins a les deu del matí. Consonant. 7. Faria tràmits. 8. Consideració que induïx a una creença. Vocal. Consonant. En sentit contrari, flexió o modulació de la veu. 9. De nou en sentit contrari, narració curta. Sigles d'una carrera universitària molt comú. 10. En sentit contrari, fas ús. I de nou a l'inrevés, prova de trobar o de descobrir.

VERTICALS: 1. Elements variables en funció dels quals són determinades les variables o les característiques de qualsevol fenomen. 2. Els pisos més alts dels edificis. Mamífer rosegador. 3. Dona natural de cert país soviètic. Blocs d'argila endurets al sol o al foc. 4. Estructures arquitectòniques corbades. Símbol químic. L'origen des ovis. 5. Símbol del sodi. En sentit contrari, acte sexual. 6. Vint-i-sisena lletra de l'alfabet espanyol. Camina. En sentit contrari, transport internacional. La primera. 7. Tenir la supremacia. Cent romans. 8. Fita d'un partit de futbol. Diferent. En sentit contrari, déu del sol. 9. Ona d'una certa grandària. Element químic no metàl·lic del grup dels halògens. En una hora molt avançada. Moviment alternatiu del cor.

SOLUCIONS (NOMÉS HORIZONTALS):
1. PARANY, 2. GOT, 3. RISC, 4. VOLAR, 5. MS, 6. IRA, 7. MATINA, 8. B, 9. TRANSMISSIÓ, 10. SASU, ACREC.

PROBLEMA D'ESCACS

Les blanques juguen i fan escac i mat en tres jugades.

Les blanques tenen torre contra Dama i un peó del bàndol contrari passat... Suficient per guanyar si ens ho expliquen sense veure la posició. Ara bé, mirant-la i tenint el torn de joc, la partida esdevé en mat inapel·lable en tres jugades.

Solució:
1. Th8l (mortal. Amenança el mat directe en una jugada); ...1...
Dxg3 (ajorna temporalment el mat desenllaç) 2. Rxg3 i mat a la se-
güent sigui quin sigui la resposta del negre.

Cesc Carceller
Monitor d'escacs a EDAMI

Experiència en escacs
escolars i en organització
de tornejos/exhibicions.
Personalitzades i/o en grups.

cescarcerf@yahoo.es 669 24 76 32

→ PERFILS

Alzira i Elena, llibreteres vocacionals

Elena Blanco, nascuda a Saragossa, i Alzira Padín, de Buenos Aires, són dues de les cares visibles de Synusia, una llibreria associativa, situada al cor de l'Ateneu Candela, que té com a objectiu donar oxígen i, alhora, nodrir-se del teixit associatiu i dels moviments socials de la ciutat. Com a llibreria tenen l'objectiu de no tancar les possibilitats a cap tipus de lector i, per tant, intenten tenir una selecció variada. Amb tot, l'Elena i l'Alzira són conscients de l'evidència: la llibreria s'ha fet un nom pel seu catàleg especialitzat en pensament crític i infantil, i per la seva proposta cultural.

La veritat és que a Synusia tot som dones i cadascuna de nosaltres té un àrea que coneix a fons, i que l'apassiona... La meua és la d'infantil i estar a la llibreria per a mi ha estat l'excusa perfecta, el trampolí per seguir investigant en temes d'editorials, d'autors, il·lustradors... i a partir d'aquí també preguntar-se «què hi ha de polític en la part infantil de la societat?» i vincular-ho amb altres lluites, i posar èmfasi en la infància, en la seva mirada, en tractar-la com a un igual, confiar en les seves capacitats. T'has de creure que la infància és possibilitadora de moltes coses...

Amb vint-i-quatre anys, l'Alzira va deixar la perifèria de Buenos Aires per establir-se a Madrid. Era el 2000 i enrere quedava la dècada dels 90, els anys més crus del laboratori de polítiques neoliberals a Argentina -i a altres països del voltant- durant els quals s'havia privatitzat pràcticament tot però on s'havia aconseguit salvar la universitat pública.

♦ **Arribes a Madrid deixant enrere un activisme centrat, sobre tot, en l'esfera universitària.**

Sí. Amb vint-i-quatre anys acabo la universitat i marxo a Madrid. La gent amb qui em relaciono allí i amb les quals participo en diverses activitats polítiques -ràdios comunitàries, la campanya per la despenalització

de la manta, etc.- té conceptualitzades les llibreries com a dispositius d'intervenció a nivell urbà i tenen molta relació amb elles.

♦ **I aleshores reculls el testimoni i vens a Terrassa a muntar una llibreria?**

La llibreria va començar al setembre del 2011. Va ser just quan jo em mudava a Terrassa, des de Madrid, on havia viscut onze anys. Els mesos abans anava parlant del projecte de llibreria amb altres persones i em feia il·lusió tal com s'anava configurant. La veritat és que sense un projecte polític concret en ment, m'hagués costat més venir. Per a mi la llibreria és un producte post-15M, és el resultat evident de tota la multiplicitat d'iniciatives diverses que van sorgir de tot allò.

♦ **I quina part hi ha de tu a la llibreria?**

Laposta pel llibre polític però també el fet d'entendre la llibreria com a artefacte, com a allò que va més enllà del llibre i que és possibilitadora de coses.

Elena és professora i va passar 21 anys de la seva trajectòria laboral treballant a l'escola cooperativa l'Eina. Ja aleshores es sentia atreta pel món dels llibres i per les seves possibilitats. En l'actualitat, la secció infantil de la llibreria Synusia té el seu segell inconfusible. Una manera de fer que pren el llibre com a excusa per a establir un diàleg respectuós i constant amb la infància.

♦ **Elena, com vas arribar a Synusia?**

Quan treballava a l'escola bressol ja em sentia fascinada pels llibres: el potencial de les imatges, de les paraules que s'hi amaguen a dins. Fins i tot el propi objecte físic que permet una relació més interactiva. Però va ser quan vaig deixar l'escola bressol i vaig començar a fer teràpia ocupacional que vaig començar a apropar-me al món dels llibres des d'una altra perspectiva. El llibre em servia aleshores per acompanyar els altres en processos de dol, discapacitats, etc.

♦ **I aleshores descobreixes Synusia, que ja portava uns anys funcionant a Terrassa.**

Quan jo vaig descobrir Synusia em va agradar molt però pensava: «com pot ser que una llibreria que té un catàleg tan ampli de feminisme, de pensament polític, etc, no tingui una selecció d'infantil? Jo buscava i buscava per la llibreria i només tenien una selecció molt petita...» Aleshores no tenia confiança com per dir res, però finalment un dia em vaig atrevir a oferir la meua col·laboració per escollir títols i ampliar el catàleg. Ara fa tres anys que vaig entrar a la llibreria per cobrir una baixa de maternitat i i aquí estic ara!

♦ **I t'has centrat en fer créixer aquesta secció que cada cop ha anat prenent més importància a la llibreria...**

♦ **Està clar el què la vostra especificitat ha aportat al projecte però, què més defineix Synusia?**

Alzira: La intenció de recuperar el contacte, la proximitat amb els altres, recuperar l'esperit de les antigues llibreries del barri. La identitat de la llibreria és que som el 99% i el 99% llegeix divers, no només llegeix el que és identitariament polític.

Elena: Synusia es defineix també pel seu projecte cultural-polític, amb l'organització de cicles, xerrades, discussions, etc, i pel seu projecte d'investigació contínua. De descobrir, de compartir coneixements...

Alzira: També es diu això de «Tota trobada és política», i el dispositiu «llibreria» permet aquestes trobades. Un exemple: la presentació del llibre Nuevos feminismos de Silvia L. Gil, va permetre que algunes persones de la ciutat es coneguessin i comencessin a treballar juntes. D'allí va sorgir un col·lectiu feminista. La llibreria aleshores es va retirar, perquè no tenim cap interès en tenir el patrimoni de l'assumpte, el que ens interessa és cuidar el clima per a que iniciatives així sorgeixin i siguin possibles i reals.

Maria C.

Llibreria Synusia

és un espai sense ànim de lucre dins de l'economia social, que explora noves formes de diàleg i intervenció en el teixit de la ciutat i a les xarxes socials.

- **C\Montserrat, 136 (Ateneu Candela)**
- **Horari: de dilluns a divendres els matins de 10h a 13.30h, i les tardes de 18h a 21h.**